

ŞİMAL YILDIZI YAZILARI

Türker GÖKSEL

ŞİMAL YILDIZI YAZILARI

Türker GÖKSEL

Kapak Tasarımı
Kadir BAŞPINAR

Sayfa Dizaynı
Celengül ERKARA

Baskı - Cilt
Pınar Ofset Ltd.Şti.
Cumhuriyet Mah. Ömer Fevzi Cad.
No : 18 AFYONKARAHİSAR
Tel : 0.272 214 26 34
www.pinarofset.com

Sertifika No : 99999 / AY YIL

Türker GÖKSEL

Özgeçmiş

1969 yılında Samsun'da doğdu.

İlk, orta ve lise eğitimini Samsun'da tamamladı.

Afyon Kocatepe Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi mezunu olan Türker Göksel birçok ulusal ve uluslararası projeye imza attı. Uzmanlık alanıyla bağlantılı olarak yurt içi ve yurt dışında konferans ve seminerler yoluyla topluma hizmet etmeye çalışan yazarın, farklı ulusal gazetelerde köşe yazarlığı ve televizyon programları bulunmaktadır.

Halen Afyon Kocatepe Üniversitesinde Öğretim Görevlisi olarak çalışmakta olan Göksel, evli ve iki çocuk babasıdır.

Yazarın Yayımlanan Diğer Kitapları:

Hayat Kaybedeni Olmayan Bir Oyun Kurmaktır – 2009

Yazılar Yazgılar Gibidir Silinmez – 2010

Beyaz Yazılar – 2012

Seçkiler – 2014

Sorunlu Çemberler – 2015

Gölgesi Yaşadığı Topraklara Uzun Düşen İnsanlar – 2016

İletişim:

tgoksel@aku.edu.tr

tgoksel55@hotmail.com

facebook.com/turker.goksel55

twitter.com/tgoksel55

instagram.com/turkeroksel/

Rahmetli Dedelerim
Muharrem GÖKSEL ve
Sezai ÇALTEPE'nin aziz hatıralarına

İçindekiler

Takdim	7
Önsöz	11
Makaleler	
Meraklısına Bizim Kodlarımız	15
Ötekileştirme	18
Toparlanın Gitmiyoruz Abderadan Dönüyoruz.....	22
At İle Ot Yedim İt İle Leş Yemem.....	26
Anadolu'nun Bağı Bilinmeyen Üzüm Taneleri	29
Ayağıma Her Taş Takıldığında.....	34
Sen Paris'in Neresindensin?	38
Toprak Kabul Eder mi?	43
Seni Doğuran Anaya Ateş Temas Etmesin	48
Ekmek Kadar Kutsal ve Onun Kadar Sıcak	52
Çatlak Kova Kadar Olamayanlar.....	56
Biliyorum ve Unutamıyorum	60
Son Kurtuluş Savaşı.....	63
En Güzel Yazı... ..	67
Almanya'dan Mektup Var	70
Algı Yönetimi.....	73
İletişiyor muyuz?.....	77
Ramazan ve Soykırım	80
Sebebi Var	85
Hanzala Bize Ne Zaman Yüzünü Dönecek?	89
Namlusunu Millete Çeviren Tank	93
Adem'e Mektup III.....	97
Mazeret Yok Marifet Var	101

Bu Toprakları Vatan Yapanlar	104
Türkleri Anlamak Cesaret İster.....	110
Marka Şehir Kavramı ve Marsyas'ın Dinar'ın	
Marka Şehir Olma Sürecine Katkıları	117

Takdim

Objektif bir gözlem yapıldığında görülecektir ki Dinar her alanda ve her anlamda gelişiyor. Belediye olarak bu gelişimi sağlamak adına çok değerli Dinarlılardan aldığımız yetki ve onlara karşı duyduğumuz sorumluluk uyarınca canla başla çalışıyoruz.

Göreve geldiğimiz andan itibaren insanımızın huzurlu bir yaşam sürmesini gerektirecek altyapı çalışmalarını sürdürürken hemşerilerimizin sosyal, sportif ve kültürel ihtiyaçlarına yönelik çalışma ve projeleri de hayata geçirdik ve bu yolda çalışmalar yürütmeye de devam ediyoruz..

İlgililerinin yakından takip ettiği gibi çağdaş belediyeçilik yaklaşımının kapsamı her geçen gün değişim ve ge-

lişim gösteriyor. Bilinir ve klasik hizmetler ile sınırlandırılmış yerel yönetim uygulamalarının artık insanlarımıza yetmediğinin farkındayız. Dinar için her alanda farklılaşma arayışına girmiş olmamızı bu minvalde değerlendirmek gerekir.

Bu bağlamda Dinar Belediyesi, Uluslararası Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivali organizasyonu ile ülkemizde ve yurt dışında güzel ilçemizin tanıtımını sağlama adına özgün çalışmalar gerçekleştirmektedir.

Kültür ve sanat ağırlıklı etkinliklerle ülkemizde birçok ilin yapamadığı çalışmalarını yıllarca büyük bir başarıyla uygulanmasında Afyon Kocatepe Üniversitesi ve Dinar'da faaliyet gösteren sivil toplum kuruluşlarının katkısı yadsınmaz. Halkımızdan aldığımız destekle bu yolda her geçen gün kendimizi geliştirerek emin adımlarla daha da ilerleyeceğiz.

Dinar Belediyesi; yerel yönetimlerin, Üniversiteler ile gerçekleştirdiği iş birliği çalışmalarını Uluslararası Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivali örneğinde de görüleceği gibi daima çok önemsemiştir. Bu bağlamda Afyon Kocatepe Üniversitesi ile birlikte gerçekleştirdiğimiz ve örnek gösterilecek çalışmalar, toplum adına daima olumlu sonuçlar sağlamıştır.

Bu cümleden hareketle Belediye olarak Afyon Kocatepe Üniversitesi Afyon Meslek Yüksekokulu Öğretim Görevlisi Türker Göksel'in kaleme aldığı "Şimal Yıldızı Yazıları"

adlı eserin okuyucusuyla buluşmasına vesile olmaktan da büyük bir mutluluk duyuyoruz.

Bu kitabın yayına hazırlanmasında emeği geçen başta yazarı Türker Göksel olmak üzere Dinar Belediyesi Kültür ve Sosyal İşleri Müdürlüğünün yönetici ve çalışanlarını tebrik ediyorum.

Dinar Belediyesi, kültür ve sanatın her alanında, yatırım yapmaya ve toplum yararına sosyal sorumluluk projelerini desteklemeye devam edecektir.

Saffet ACAR
Dinar Belediye Başkanı

Önsöz

Yirmi yıldır konuşup (dersler, konferanslar, seminerler ve televizyon programları), on yıldır yazıyorum (kitap, makale ve gazete yazıları). Tek bir gayem var. Bağrından çıktığım aziz milletime hizmet yoluyla, Allah rızasını kazanmak.

Bugüne dek altı kitaba imza attım. Şimal Yıldızı Yazıları benim yedinci kitabım. Bu eserde 10 Mart 2015 ile 31 Ağustos 2016 tarihleri arasında, Afyonkarahisar basının yarım asırlık yüz akı olan Kocatepe Gazetesinde yer alan Şimal Yıldızı adlı köşemde kaleme aldığım yirmi beş makalem ile 7. Marsyas Uluslararası Kültür - Sanat ve Müzik Festivali Sempozyumunda sunduğum "Marka Şehir Kavramı ve Marsyas'ın Dinar'ın Marka Şehir Olma Sürecine Katkıları" başlıklı tebliğimi bir araya getirmeye gayret ettim.

Dost ve arkadaşlarım yıllar önce yazmam ve görüşlerimi toplumla paylaşmam gerektiğini söylediklerinde, bir gün yazdıklarımı kitap olarak neşretmem gerektiğine daha ilkyazımı kaleme alırken karar vermişim.

Bu amaçtan hareketledir ki eskimeyen ve eskimeyecek olan fikirleri kaleme almaya her zaman özen gösterdim. İstedim ki on yıl sonra bu kitabı eline alan bir okur da yazılanlardan istifade edebilsin.

Ben Samsunluyum ve Samsunu çok seviyorum. Afyonkarahisar'da yaşamayı, Kocatepe Üniversitesinde çalışmayı sevdiğim gibi. Malum; Samsun, ülkemizin Kuzey'inde bulunan Karadeniz Bölgesinde yer alan bir şehir. Ve biz Samsunu tanımlarken "Şimalin Yıldızı" yani "Kuzeyin Yıldızı" olarak tanımlıyoruz.

Bir gün Kocatepe Gazetesindeki dostlarım bana gazetelerinde bir köşe açtıklarında yarım asrı geride bırakan bu güzide yayın organındaki köşemin adını bu çıkarsamayla "Şimal Yıldızı" olarak belirledim. Ve işte bu gün yazılarımın aynı adla bir kitaba dönüşmesine hep birlikte tanıklık ediyoruz.

Yazı hayatım boyunca kurum ve bireyleri rencide etmemeye daima özen gösterdim. Ama beni tanıyanların rahatlıkla tahmin edeceği gibi düşüncelerimi dillendirmek noktasında da hiç kimseden çekinmedim.

Hayatım boyunca kulların karşısında hiç eğilmedim. Bunda rahmetli babam Yaşar Göksel'in ben henüz 17 ya-

şındayken Samsun'da yayınlanan yerel bir gazeteden adıma çıkartılan basın kartını bana uzatırken söylediği sözlerin etkisi büyük olmuştur: "Kırıl, ama eğilme."

O günden bugüne 30 yıl geçti ve ben çok kırıldım ama Yaşar ustaya verdiğim sözden hiç bir zaman ödün vermedim: Eğilmedim.

Şimal Yıldızı Yazıları; Dinar Belediyesinin kültür hizmetleri kapsamında okuyucusuyla buluşuyor. Dinar Belediyesi, Uluslararası Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivalini merkezine alan kültür ve sanat aktivitelerine çok büyük bir önem veriyor. Belediye olarak ülkemizdeki bir çok şehrin yapamadığı çalışmalarını yıllarca büyük bir başarıyla uyguladı ve bu yolda her geçen gün kendini geliştirerek emin adımlarla ilerliyor.

Ben; Şimal Yıldızı Yazıları'nın yayınlanmasını bu kültürel hareketliliğin devamı, zincire ilave edilen yeni bir halka olarak değerlendiriyorum.

Bu cümleden hareketle Dinar Belediyesinin değerli Başkanı Saffet Acar ve Afyon Kocatepe Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Müdürü Doç. Dr. Uğur Türkmen'e teşekkürlerimi sunuyorum.

Yazı maceramda okuyucularıyla bir araya gelmemin alt yapısını hazırlayan Kocatepe Gazetesindeki dostlarım; Sezer Küçükçukurt, Burak Aydın ve Murat Arısoy'a da teşekkürlerimi sunuyorum.

Bir önemli teşekkür de aileme; eşim Sevim, oğullarım Batuhan Yaşar ve Tunahan Hazar'a etmeliyim. Onlarla geçirmem gereken çokça zaman bu kitapta vücut bulan yazılara ve farklı aktivitelere sarf edildi. Bana hak verip, bundan sonra da yanımda duracaklarına eminim.

Şimal Yıldızı Yazıları adlı eserdeki metinlerin toplumun her kesimindeki insanların dikkatini çekeceğine ve ilgi uyandıracığına inanıyorum. Ama kaleme aldığım bu eserin en büyük istifadeyi özellikle genç insanlara sağlamasını ümit ediyorum.

Ben bu ülkeyi seviyorum. Bu toprakları vatan yapan şehitleri ve üstünde yaşayan bilge insanları seviyorum. Bu toprağı kucaklayan kadim kültürün hayranıyım, kölesiyim.

Yazdığım hiçbir şeyin bu ülkenin mert ve çalışkan insanların bir damla alın terinden daha değerli olmadığını bilincinde olarak, ülkemizin güzel insanlarını çoğaltan sevgi ve hayranlığımla selamlıyorum.

Sürçü lisan ettimse affola...

Afyonkarahisar, Eylül 2016

Meraklısına Bizim Kodlarımız...

Asırlardır tüm mazlumlar bizi çıkarttılar zalimlerin karşısına ve haç'a çarpan hilale ondan hemen sonra Türk denir dediler. Ve bizi her ölüme bütün dillerde aynı ağlayan insanların yaşadığı toprakların sakinleri olarak tanımladılar. Ne mutlu.

Ekmek tavşan olmuş biz ise tazı diyen atalarımızın 1960'lı yılların başında düştükleri gurbet ve ekmek yollarının kesiştiği ülkenin yazarları, belki de bu yüzden; ***biz işçi istedik onlar insan gönderdiler*** türünden sadece içimizi değil tüm benliğimizi titreten türden sözler söylediler. Belki yüz yıl önce vali atadığınız yerlere bugün büyükelçi gönderiyor olmamızın hayal kırıklığı da vardı bu yaşanmışlıklarda. Kim bilir.

Bir damla içki içmeden, bir türkü dinleyerek sarhoş olan insana Türk denir diyenlere ah siz birde gözyaşıyla abdest alan dervişlerimizi tanısaydınız demek isterdim. Diyemedim. Çok yazık.

Zübeyir Gündüzalp büyüğümüz; *babam, beni oğlum diye kucakladığı zaman kendimi taçlı bir padişah sanırdım* derken bu toprağın tüm çocuklarının duygu dünyalarının tercümanı oluyordu ve haklıydı. Çünkü bizler, babalarının doğduğu şehirlerde ölemeyen çocuklara dönüştük. Ne kötü.

Çok az şeyin sadece kendisini ifade ettiği bir zaman dilimini yaşadığımız bu ülkede çok şükür, *yolda yürüyoruz diye, asfaltı eleştirme hakkımız elimizden alınmaz, şiir uyanırken rüya görmektir* diyen İsmet Özel'de bizimidir, *sözün müşterisi kulaktır* diyen Hz. Mevlana'da. Çok şükür.

Tarihsiz memleket, aynasız berbere benzer di-yenler olduğumuzdan mıdır nedir bilinmez, bizler berberlerin pirini Selman-ı Farisi Hazretleri olarak kabul ederiz. Çünkü Risaletpenah Efendimizin saçlarını o tıraş ederdi. Ne saadet.

Aldığımız ilk nefesten değil, verdiğimiz son nefesten sorguya çekileceğimizi millet olarak bildiğimizden midir nedir hiçbir zaman yağmur nereye yağarsa, tarlasını oraya götürenlerden olmadık. Güçlünün değil her daim haklının yanındaydık. Hamdolsun.

Muhabbeti şimdilik bitirirken bizler; her cevabı noksan her yazılanı eksik bulanlardan olduğumuzdan mıdır nedir azımızı çoğa sayın diyebilme gücünü buluyoruz kendimizde.

Analarımızın ak sütü kadar helal bir seslenişle bitirelim.

Allah (CC) ellerinizi bırakmasın...

***Kocatepe Gazetesi,
10 Mart 2015 Tarihli Köşe Yazısı***

Ötekileştirme

İnsan kendi kendiyile söyleşi yapar mı? Yapar. Nasıl? Cevap meraklısına aşağıdaki satırlarda;

İlk olarak şunu sormak isteriz; aslında hepimiz ister istemez, bilerek ya da bilmeyerek bir şekilde ötekileştirici bir dil kullanıyoruz. Sizce bu durum toplum yapısını nasıl etkiler?

Ötekileştirmek kavram olarak dillere yeni yerleşen bir kavram olsa bile toplumsal yaşamda açmış olduğu gedik maalesef yüzyıllar öncesine dayanıyor. Birlik be beraberlik neticesinde oluşacak mutlu hayatların önündeki temel engellerden birisidir ötekileştirme. Oldu bitti komplo teorilerine ihtiyatla yaklaşan bir birey olmama rağmen öteki-

leştirme virüsünün insanlar arasına büyük oyunun kurallarını koyan vahşi kapitalizmden beslenen toplum mühendisleri tarafından yerleştirildiğine inanıyorum. *Ben sadece siyah ve beyazı kahveme şeker koyarken bir arada olabilecek bir şey olarak algılayabiliyordum. Ta ki hac yapana kadar* diyen Malcom X'in aynı zamanda büyük zekâlar birlikte düşünür diyen ağız da olması bizleri şaşkırtmamalıdır.

Bu bağlamda bu milletin sofralarına artık meleklerin inmiyor olmasından tedirginlik duyanlar varsa aramızda, kucaklaşmayı unutmalarında arasınlar sıkıntıyı. Bırakın diğerkamılığın davranışlarımıza yön vermesini, kelime anlamına dâhi yabancı olan nesiller yetiştiriyoruz. Bu türden sorunlarla yüzleşebilmeli, dostluğu önceleyen vicdanlı bireyler yetiştirmeliyiz. Bu neslin inşasında Fethi Gemuhluoğlu'ndan destek almalıyız. Bu topraklarda tekrar ve yeniden vicdanı egemen hale dönüştürmek için bu türden gölgesi yaşadığı topraklara uzun düşen değerlerimizle yeniden yüzleşebilmeliyiz. Genç nesillerle köprü inşa etmeliyiz bu güzel insanlar arasında.

Peki, ticaret hayatında ötekileştirici bir dil kullanımını nasıl yorumluyorsunuz?

Ticaret hayatında ötekileştirmenin bir nebze kabul edilebilir bir yanı olduğu kanaatindeyim. Yalnız tüketicilerin, işletmeler arasında tercihte bulunduğu günleri geride bıraktık. Günümüz iş yaşamında bunun yanı sıra işletmeler de müşterilerini seçer oldu. Takım elbise satan ve marka olan bir işletme uyguladığı fiyat politikalarıyla bazı kesimlere;

siz benim ilgi alanıma girmiyorsunuz mesajı veriyor adeta.

Kadınlar için üretim gerçekleştiren bir işletmenin, *erkekler için hiçbir şey üretmiyoruz* söylemini slogan anlamında kullandığını çok iyi hatırlıyorum. Kitle iletişiminin daha geniş kitlelere mesajlarını iletebileceğini bildikleri halde televizyon reklamcılığında ziyade özel kanalları kullanan işletmeler toplumun büyük bir bölümünü yok sayarak da bir anlamda ötekileştirme gerçekleştirmiş olmazlar mı? Sorgulamak gerekir.

Toplumsal yaşam serüvenimizde belli kesimlere yakınlığından dolayı devlet mekanizmaları tarafından bir anlamda satın alınılmasının önüne engeller getirilerek ötekileştirilen firmaların zaman içinde kendilerine takınılan gayri ahlaki tecrit eylemleri yüzünden toplumun büyük bölümünce ödüllendirildiğini de göz ardı etmemeliyiz. Toplum, mağdur olduğuna inandığı işletmeleri takdire şayan öngörüsü yardımıyla algılar ve yanında olduğunun mesajını hiçbir yanlış anlamaya fırsat tanımadan verir.

Son olarak eklemek istediklerinizi de duymak isteriz.

Okul bahçelerinde kavganın ve öfkenin değil şiirin, edebiyatın egemen olduğu zaman dilimini soluyan nesillerin inşası ötekileştirmenin önündeki en büyük engel olacaktır. Her gecenin iki gündüz arasında olduğu ümidini verebildiğimiz bireyler yanlarında daima başlarını dayayabilecek bir omuz arayacaklar ve ötekileştirmenin önüne

elbirliğiyle set çekeceklerdir. Bu türden bir eğitim verdiğimiz gençlerimiz *kral'ın dilenciyle eşdeğer bir iştahla acıktığını* içselleştirecektir. İşte o an her şey dünya insanlarının kardeşliğine inananlar için daha olumlu gelişecektir.

Ötekileştirme ile hesaplaşacaksak eğer ki bence büyük bir iştahla hesaplaşmalıyız. Son sözümüz İsmet Özel üstadımızın öğretisinden bezeli olsun:

Henry David Thoreau, ABD'nin Meksika'ya karşı yürüttüğü emperyalist savaş sırasında konan nüfus başına vergiyi, *"ödediği dolar bir adam öldürmek üzere, başka bir adam veya tüfek satın almaya yaramasın"* gerekçesiyle vermeyi reddedince bir gece hapiste yatmıştır. Kendisinden on dört yaş büyük olan ve birçok özgürlükçü düşüncüyü kendisiyle paylaşan Ralph Waldo Emerson, telaşla arkadaşını görmek üzere onun hücrelerine girdiğinde aralarında şöyle bir konuşmanın cereyan ettiği anlatılır:

— Henry, neden buradasın?

— Waldo, sen neden burada değilsin?

— İkinci sorunun cevaplarını verenlerden gelecektir ötekileştirmenin panzehiri.

Bu onurlu duruşu sergileyenlere her daim selam olsun.

***Kocatepe Gazetesi,
24 Mart 2015 Tarihli Köşe Yazısı***

Toparlanın Gitmiyoruz Abderadan Dönüyoruz

O zamanlar Abdera'da bazıları, dalavereli işleri dürüst işmiş gibi göstermek sanatından para kazanırlar, geçinip giderlerdi. Bunun için sadece iki numara çevirir, ya gerçeği saptırırlar ya da yasaları kendi amaçlarına göre yorumlardı.

Bu yaşayış tarzı gayet kazançlı olduğundan, zamanla o kadar çok sayıda işsiz güçsüz kişi bu mesleğe yöneldi ki, bu şarlatanları ustaların ekmeğini ellerinden aldı, meslekte böylece saygınlığından epeyce kaybetmiş oldu. Bununla uğraşanların sykophant dendi, belki de bunun sebebi, çoğunun bir incir karşılığında kendilerinden istenen her şeyi söylemeye hazır, sefil serseriler olmasıydı.

Abderalılar çabuk parlayan, kafaları çabuk atan, buna karşılık sükûnetle düşünerek hareket etmeyi bilmeyen insanlar olduklarından, dava konusu bulmak hiç de zor olmuyordu. Her ufak çatışma bir davaya yol açıyordu ve her Abderalının da kendi dava vekili vardı. Böylece bir cins denge sağlanmış oluyor, öte yandan meslek de durmadan saygınlık kazanıyordu, çünkü rekabet dolayısıyla büyük yetenekler ortaya çıkıp geliyordu.

Yukarıda ki satırlarda paylaştığım metinde yer verilen düşünceler size de tanıdık geldi mi? Hâlihazırda ifa ettiğimiz yaşamdan bir kesit gibi siz de benim gibi içselleştirebildiniz mi yazılanları? Yaşadığımız anın sesi ve nefesi gibi mi geldi? Bence aceleci davranmayın çünkü sizinle paylaştığım satırlar Christoph Martin Wieland'ın Türkçeye Bilge Kültür Sanat yayınları tarafından kazandırılan "Eşeğin Gölgesi Davası Abderalılar" adlı eserinin 127. ve 128. sayfalarından alıntı. Wieland 1781 tarihinde kaleme aldığı bu eserinde 18. yy dan bu güne not düşüyor adeta.

Konferanslarımda özellikle gençlerle paylaştığım bir düşünce var: Ben; Nostradamus değilim, bir kahin ise asla, ama bildiğim bir şey var ki on yıl sonra nerede olacağımız, kimlerle arkadaşlık ettiğiniz ve kimleri okuduğunuzla doğru orantılı bir şekilde gelişecektir. Düşüncelerimde yanılmadım. Benim okuma tavrımda da dostlarımla inkar edilemez bir etkisi var. Bu eserle buluşmamı da okuma kültürüne çok inandığım Kadir Altinkaya ağabeyime borçluyum.

Gelelim kitapta yaşantılarından kesitler sunulan Abderalılara: Tarihteki Abdera, Trakya'da Gümölcine dolaylarında, bugün çağdaş Yunanistan'ın Avdhira kentinin bulunduğu yerde, MÖ 6. yy. da Batı Anadolu'dan gelen Teos halkının kurduğu bir şehir devleti. Abderalılar, Eski Çağ'ın yergi ve taşlama yazarlarına sık sık konu olmuş, günümüzde ülkemizdeki Karadenizli fıkraları ve hikâyeleri benzeri pek çok fıkra ve hikâye, o dönemlerde Abderalılar hakkında üretilmiş.

Eserin ana teması, dogmacılık, dar kafalılık, bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmak gibi konularla ilgili taşlamalardır. Bir yanda Filozof Demokritos, Hekim Hippokrates, tiyatro yazarı Euripides gibi akılcı kahramanlar, öte yanda ise, ön yargıların, eleştirisiz düşüncelerin tutsağı dar ufuklu küçük taşra insanları yer alır.

Çeşitli bölümlerde Abdera'nın felsefesi, devlet yönetimi, hukuk sistemi ve mahkemeleri, tiyatrosu ve sanat hayatı, akademisi ve bilim dünyası konularında bilgi edinen okuyucu, dünya mizah tarihinde eşi bulunmayan bir hukuk parodisinin doyumsuz zevkini tadar. Abderalılar'ı okuyup bitiren herkes, yazarın belirttiği gibi, aslında yok olmamış bir soy olan Abderalıların günümüzdeki torunlarını ve çevresindeki Abderalıları "onları görür görmez veya duyar duymaz hemen fark edip anlayacaktır".

Ne dersiniz bunca zaman geçmiş olmasına rağmen değişen pek de bir şey olmaması sizi de benim gibi telaşlandırıyor mu?

TÜRKER GÖKSEL

Umarım gelecekte bu toprağın yazısını, bizleri yazanlar Abderalılar gibi tanımlamazlar.

Umarım...

***Kocatepe Gazetesi,
13 Nisan 2015 Tarihli Köşe Yazısı***

At ile Ot Yedim İt ile Leş Yemem

Yurt içi ve yurt dışı konferans programlarının bana kattığı en önemli değerlerden birisi de şüphesiz yeni yerler ve değerli insanlar tanıma fırsatı sunması. Her biri birbirinden değerli insanları tanımak ve onlarla hasbıhal etmek, sarıp sarmalayıp, mutluk veriyor bana.

Yine bu programların birinde yukarıda tanımlamaya çalıştığım türden, gölgesi yaşadığı topraklara uzun düşen bir ağabey ile sohbet etme imkânı yakaladım. Hani ilk tanıdığınızda güven duyup, sığınılacak bir liman izlenimi aldığımız insanlar vardır. İşte tam da bu türden bir değerden bahsediyorum.

Sizlerle, bu yazı vesilesiyle yiğitlerin harman olduğu Anadolu coğrafyasında çokça bulunan ağabeylerden birisinden dinlediğim anekdotu paylaşacağım:

Zamanın birinde zengin bir yörede iki bey yaşamış. Bu iki bey zenginlik ve güç anlamında ne kadar benzeşse de karakter olarak o kadar ayrı dünyaların insanlarıymış. Beylerden birisi vicdanlı, namuslu, adaletli, mazlumu gözetip, kollayan, yaralara merhem olanken, diğeri zalimliği ve berduşluğuyla nam salmış. Necip Fazıl üstadın belirttiği gibi: Oluklar çift; birinden nur akar, diğlerinden kir.

Gel zaman git zaman bu iki beyin yolları bir konuda keşmiş. İkisi de o yörenin en güzel, en ahlaklı ve en soylu kızına talip olmuşlar. Bu süreçte büyük tartışmalar, atışmalar yaşanmış beyler ve onların sevenleri arasında. En nihayetinde talip olunan kızın rızasının iyi huylu beyde olduğu anlaşılmiş ve düğünleri dillere destan bir şekilde yapılmış.

Bu iki güzel insan yörelerine her daim mutluluk ve huzur getirmişler. Mutluluk, huzur ve bereket. Getirmişler getirmesine ama kötü huylu bey yaşadığı hezimetini bir türlü içinden söküp atamamış. Yıllar geçmesine rağmen intikam duygusundan kurtulamamış. Velhasıl kelam evliliğin ikinci yılında herkesin sevgilisi iyi huylu beyi yandaşlarının da yardımıyla kahpece pusuya düşürüp öldürmüş. Arkalarında hiçbir iz bırakmamaya da ayrı bir özen göstermiş.

Kendince olayın soğumasını ve unutulmasını beklemiş. Belli bir zaman geçtikten sonra da dul kalan ahlak abidesi kadına o yörenin hatırı en çok sayılan insanlarından oluşan bir heyeti dünür göndermiş. Feraseti dillere destan olan kadından alınan cevap defalarca üstelenmesine rağmen hep aynı olmuş: Hayır...

Her hayır daha ısrarlı talepleri beraberinde getirmiş. Olup bitenden haberdar olmayan kadının yakınları bile kötü huylu bey ile evliliğini telkin eder hale gelmişler. Ve en nihayetinde konuyu kökten çözmeye niyetli kadın:

“Gelsin. Beni bir de benden istesin” demiş.

Bu haberden büyük mutluluk duyan kötü huylu bey büyük umutlarla herkesin içinde iyi huylu beyin dul hanımını kendisine istemiş. Aldığı cevap yıllar yılı dillere destan, bizim yazımıza da başlık olacak cinsten gelmiş:

At ile ot yedim it ile leş yemem.

Sizden ricam bu yazıyı ve paylaşılan ibretlik anekdotu güncel gündemin keşmekeşine feda etmemenizdir. Çünkü edilmeyecek kadar kıymetli ve ehemmiyetlidir.

Aklını ve vicdanını özgürleştiremeyen insanın gönlünden sıcaklık sızdığına bu güne dek hiç şahit olmadım.

Bizler de yıllar sonrasında; sorusu sorulamayan cevapları vermeyi bıraktığımız anda anlamlı ve faydalı sorular sorabilme ferasetine sahip olabilir miyiz ki?

***Kocatepe Gazetesi,
3 Haziran 2015 Tarihli Köşe Yazısı***

Anadolu'nun Bağı Bilinmeyen Üzüm Taneleri

Ülkemiz 1 Kasım 2015 Milletvekili Genel seçimlerine doğru yol alırken dünya mazlumlarının umudu olan son coğrafyada (Türkiye) kaos çıkarmak isteyen şer güçler her zamankinden çok daha sinsi bir planı uygulamaya koymuş durumdalar.

10 Ekim Cumartesi günü saat 10.05'te tarihi Ankara Garının önünde patlatılan bombalar ve katledilen doksan beş insanımızın kaybını her zamankinden çok daha farklı ve anlamlı bir okumayla idrak etmeye ihtiyacımız var. Günü ve olayları konuşup, güncelle meşgul olarak, büyük resmi göz ardı edersek korkarım yıllardır huzurumuza musallat olan terör belasından kurtulamayacağız.

Ülkeyi yönetenler başta olmak üzere, toplumun tüm fertleri sivrisineklerle uğraşmayı bir tarafa bırakarak baktığın kurutulmasına kafa yormalılar. Unutmayalım ki bizi ipteki cambaza baktıranlar sadece ceplerimizi boşaltmakla yetinmeyip, mahallenin (ülkenin) tümünü de yakıp yıkmakla meşguller.

Terörün, bizi Russell Paradoksu benzeri bir yöntemle kaosa sürüklediği inancındayım. Bertrand Russell tarafından literatüre kazandırılan kavram yazılı kaynaklarda şöyle ifade ediliyor: **Bir şey ne ise o değildir. Ne değilse odur.** Anlaşılması çok da kolay olmayan bu kavramı daha rahat anlama noktasında bir örnek verelim: Köyün birinde bir berber varmış. Bu berber, o köyde kendini traş etmeyen herkesi traş etmiş, kendini traş edenleriyse traş etmezmiş. Soru şu: bu berber kendini traş eder mi, etmez mi? Kendini traş etmezse, kendini traş etmeyen herkesi traş ettiğinden, kendini traş etmeli. Kendini traş ederse, kendini traş edenleri traş etmediğinden, kendini traş etmemeli. Çözüm: Böyle bir berber olamaz.

Kafaların karıştığının farkındayım. Aslına bakarsanız bazı durumlarda bu türden bir kafa karışıklığı düze çıkmakta iyi de gelebilir.

Günümüz dünyasında yöneten ve yönetilen arasındaki zihni ve vicdani mesafeyi kısaltamazsanız, yumurtalarını pişirmek için dünyayı ateşe atmaktan çekinmeyen kan emicilerin vahşiliklerine de engel olamazsınız.

Ne mi demek istiyorum?

Şunu: İki keşiş bir derenin üzerinde ki köprüden geçerken keşişlerden biri;

“Balıklara bak” der.

— Nasıl da mutluca yüzüyorlar.

Bu sözlere muhatap olan keşiş hoşnutsuz bir havada şöyle konuşur:

Sen balık olmadığına göre onların mutlu olup olmadıklarını nereden biliyorsun?

— Bu sözler üzerine birinci keşiş alaycı bir dille şunları ekler:

Sen, ben olmadığına göre benim balıkların mutlu olduklarını bilip bilmediğimi nereden biliyorsun?

— İşte Türkiye’de ve dünyada halk ile iktidar ilişkisi tıpkı bu olaydaki gibi cereyan ediyor. Kabul edin. Kabul ederek başlayın ve millet ile vakit kaybetmeden kucaklaşın. Yoksa her şey için çok ama geç olacak.

1961 yılında treni geçmişimizden ders almayarak bir kez kaçırmıştık. Anadolu insanının o erişilemez feraseti ile temas ederseniz ne demek istediğimi de rahatlıkla anlayacaksınız. Bunun için Türk siyaset tarihine adını *Koca Reis* olarak yazdıran Dr. Sadettin Bilgiç’in Boğaziçi yayınları tarafından hazırlanan hatıralarında yer alan önemli bir anekdotu meramımıza referans kılarak muhabbetimizi noktalayalım:

Yozgat'a gitmek üzere sabah saatlerinde Erkilet'e geldik. Vatandaşlarla sohbet ettik. Gerek Erkiletlilerin tarifleri, gerekse elimizde ki karayolları haritasına bakarak yola koyulduk. Bir köye geldik. Ondan sonra yol devam etmiyordu. Köyün girişinde 55-60 yaşlarında bir vatandaş, kaput gömlek, kaput don, başında bir takke, boynunda bir çevre, yalın ayak, bir çift öküz ile tarlayı sürüyordu. "Ağa, emmi, efendi" diye arabadan inerek seslenmemize rağmen bize bakmıyor ve cevap vermiyordu. Sonunda ısrarımıza dayanamadı:

"Ne var? Ne istiyorsunuz?" diye sormadan;

"Siz burada tıkanıyorsunuz, gidemiyorsunuz, yolu soracaksınız" dedi.

— "Evet" dedik ikimiz birden.

Sanki takkesini geri itiyormuş gibi elini başına götürdü ve geldiğimiz yola doğru döndü. Bize kim olduğumuzu, niçin geldiğimizi sormadı:

Şu yukarıdaki kemerli köprüyü görüyor musunuz? Onun arkasındaki kesme taşlı kubbeli camiye de görüyor musunuz?

Cevap vermemizi beklemeden devam etti:

O köprü o cami Aleeddin Keykubat zamanında yapılmış. Bu köy için yapılmamış. Kayseri-Samsun yolu üzeri diye yapılmış ama zamanla bozulmuş. Biz 716 sene bekledik.

Bir gün deve böğürür gibi koca makineler geldi. Köycek üşüttük. Bu yol yeniden açılıyordu, sevindik. Aradan çok geçmeden bu iş burada durdu. **Sonradan öğrendik ki siz bu yolu yaptıran adamı asmışsınız.** Bakalım biz kaç yüz sene daha bekleyeceğiz? Bu yol buraya kadardır. Buradan aşağı gitmez.

Sözünü kesmeden ekledi.

Nereye giderseniz gidin.

— Bu şartlar altında ne yapabilirdik?

Elbette döndük.

Anadolu'nun bağı kimilerince bilinmeyen üzüm tanelerinden yemek -istifade etmek- HELAL...

***Kocatepe Gazetesi,
13 Ekim 2015 Tarihli Köşe Yazısı***

Ayağıma Her Taş Takıldığında...

Geçen günlerde; okumaya başladığım her kitabın tanıtımını gerçekleştirirken âdetim olduğu üzere yaptığım gibi sosyal medyada bir paylaşımında bulundum. Ve dedim ki; yolda yürürken ayağıma takılan her taştan dolayı Amerika'ya sövmek gerektiğine inanan bir insan olarak okunmasını tavsiye ettiğim ve zamanımızın yaşayan en önemli entelektüeli kabul edilen **Noam Chomsky** tarafından kaleme alınan **"Dünyayı Kim Yönetiyor?"** adlı kitaptan bir alıntı bizi haklı kılıyor: **"Zalimliğin hiçbir derecesi Washington sadistleri için fazla değildir."**

Bu paylaşımı gerçekleştirdikten hemen sonra özüne ve sözüne çok itibar ettiğim dostlarımdan olumlu, olumsuz bir çok eleştiri ve yorumlar aldım. İngilizlerin yurdu, nifak

çıkabilecekleri her yerdir diyen büyüğümüzde bu türden taşlamalardan nasibini zamanında fazlasıyla aldığından mıdır nedir çok üzmedi beni bazı gül yüzlü sözlerin atılışı.

Emperyalizmin insanları öğüten ve istismar edip bitiren sürecinin ete kemiğe bürünmüş hâli benim için her dâim ABD ve İngiltere olmuştur. Dünyadaki masum çocukların burnu her kanadığında Anglosakson bir zihniyete çatmayı akıl edip, öğreneli çok zaman oldu. Birileri bu yazıya konu olan mesajdaki arka planı kavramakta ilk etapta zorlansa da ben bu kavrayış zamanlamasının uzamasına çok takılmamak gerektiğine inananlardanım.

Bahse konu ettiğimiz kitaptan öğrendiğimize göre; 1944'te Nehru bir İngiliz hapisanesinde **Hindistan'ın Keşfi** adlı ilginç bir kitap yazar. Kitapta Hindistan'ın her bir bölgesindeki İngiliz nüfusu ve hâkimiyetinin izi sürüldüğünde ve sonra bölgedeki yoksulluk seviyesiyle karşılaştırıldığında arada bir bağlantı olduğu dikkat çeker: İngilizler bir bölgede ne kadar uzun süre bulunmuşsa bölge o kadar fakirleşmiştir. Bu bölgelerin en kötüsü ise elbette Bengal'dir. Yani şimdiki Bengladeş. İngilizlerin ilk gittiği yerin burası olduğunu bilmem söylemeye gerek var mı?

İngilizler; Bengal'e ilk geldiklerinde Bengal dünyanın en zengin yerleşim yerlerinden birisiymiş. İngiliz tüccar savaşçılar orayı bir cennet olarak tanımlıyorlarmış. Şimdi ise o bölgede çaresizliğin ve umutsuzluğun simgeleri olan Bangladeş ve Kalküta bulunuyor bilindiği gibi.

Serbest ticaretin büyük savunucuları olan liberal İngiliz tarihçilerini okursanız görürsünüz ki onlar halen yaşanan ve gelecekte yaşanacak olan felaketin farkındaydılar. Bütün o dönem boyunca şöyle diyorlardı: *“Hindistan’a yaptığımız hoş değil ama Manchester’daki imalathanelerin ayakta kalması için başka bir yol yok. Rekabeti ortadan kaldırmak zorundayız.”* İşte size kendi ağzından kapitalizmin ahlaksızlığı.

İnsanların zihinlerini kültürel kaynaklara erişme kabiliyetinden hatta arzusundan yoksun bırakma eylemleri uygulamaya konulalı bayağı bir zaman geçti. İnsanlığın bu bağlamda ayağına takılan taşlara yeterince tepki verememesini uygulamaya konulan algı yönetimi çalışmalarının sonuçlarında rahatlıkla arayabilirsiniz.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi’nin veto yetkisine sahip olan daimi beş üyesinin (ABD, Çin Halk Cumhuriyeti, Rusya, Fransa ve İngiltere) aynı zamanda dünyada en çok silah satan ülkeler sıralamasında da yer almalarının rastlantı olduğunu bana hiç kimse mantık ve ahlak sınırları içinde açıklayamaz.

Aynı zamanda dünya nüfusunun %5’ine sahip olan ABD dünya kaynaklarının %40’ını tüketiyorsa belki sizde bençileyin gibi bir göndermede bulunma arzusu duyarsınız belli mi olur?

Bütün bunları dillendirdikten sonra **dünyanın beşten büyük olduğunu** ispat etmek için ömrünü adamayı kabbullenen bir gençlik yetiştirene kadar mücadeleye devam.

Ayağımıza takılan taşlar temizlenene kadar **“Amerika sen busun...”** demeye devam.

“Taş devri, taşlar bittiği için değil mantıklar değiştiği için bitti” demeye devam.

Bitsin masumların taş devri, demeye devam.

***Kocatepe Gazetesi,
13 Kasım 2015 Tarihli Köşe Yazısı***

Sen Paris'in Neresindensin?

13 Kasım 2015 Cuma akşamı Fransa'nın başkenti Paris'te meydana gelen terör saldırılarında resmi rakamlara göre yüz otuz iki insan hayatını kaybetti. Yaşananlar tam bir vahşetti ve zihni hür, vicdan sahibi her bireyin bile anlayabileceği sınırların çok ötesinde büyük acılar barındırıyordu.

Sonrasında gelişen olaylar ise en az yaşanan vahşet kadar dünya kamuoyunu meşgul edecek türdendi. Dünyanın her köşesinde, yaşanan terör eylemlerine gösterilen tepkilerin farklılaşması sorgulanmaya başlandı.

Bahse konu olan terör olayları bizce malum olan çevrelerce yüce İslam dini ile irtibatlandırılıp, tüm Müslüman-

lar zan altında bırakılmaya çalışıldı. Aslına bakarsanız bu yabancıyı olmadığımız türden aymazlıklar önceleri de sahnelenmişti. Ama gelin görün ki bu kadar büyük bir vicdansızlık ve önyargı bombardımanının gerçekleştirilebileceğini bizler de tahmin edemedik. Yaşananlara tanıklık ederken dillerimizden şu düşüncelerin dökülmesine de mani olamadık elbette:

Acıları yarıştırmak ahmakların işidir. *"Senin teröristin iyi benim teröristim kötü"* söylemi ise ancak ve ancak ahlaksız insanların ağızlarından çıkabilecek ifadelerdir. Yaşanan acılar sonrasında *"timsah gözyaşları döken"* bireylerin haysiyetleri ise hiç bir tartıya konu edilemez. Bu bağlamda biz kırk yıldır terörle mücadele ederken yukarıda dillendirdiğim türden davranışları kabullenen fert ve toplumlar şimdi hatalarıyla yüzleşiyorlar. İnşa ettikleri canavar şimdi bir nebze de olsa onlara mu-sallat oluyor.

PKK terör örgütünün kahpe mensuplarını sarıp sarmalayan bir Danielle Mitterrand'ımız vardı sizin, hatırladınız mı? Paris bu eli kanlı alçakların en rahat hareket ettiği Avrupa başkenti değil miydi? Bu gün çaresiz yüz ifadeleriyle acınası açıklamalarda bulunan Fransız Cumhurbaşkanı Hollande 2015 yılının Şubat ayında PYD heyetini kabul etmedi mi?

Şimdi bana soruyorlar; *"Ne hissediyorsun bu saldırılardan sonra?"* diye. Cevabım net: *"Benim askerlerimin, polislerimin ve masum vatandaşlarımın katledilmesinden"*

sonra Paris'te yaşayan herhangi bir Fransız ne hissedi-yorsa ben de onu hissediyorum. Ben bir Müslüman'ım ve benim dinim barış ve merhamet dinidir. "Kim bir cana kıymamış veya yeryüzünde fesat çıkarmamış birisini öldürürse, bütün insanları öldürmüş gibidir" (Mâide, 5/32) ilahi seslenişine iman eden insanlarız biz. Daha ne olsun?

Jules Romains'in; *"Midesine indirdiği her lokmanın karşılığını içinde yaşadığı topluma vermeyen kişi o toplumda bir asalaktır"* diyerek tarif ettiği, bağrından çıktığı milletine değil de küresel efendilerine kapı kulluğu yapmayı cana minnet sayan monşerler, yaşanan kaosu yüce dinimize fatura etmek için yabancı işbirlikçiler ile yarışmasına iftiralarını sıraladılar televizyon ekranlarında. Gelininin ve torunlarının Fransız olmasına göndermede bulunan bu zavallılardan biri ağızlarından çıkanları duyamayacak kadar tarafgir bir yabancılaşıma içindeydi. Bu batı uşaklarına yazımızın sonunda yaraya merhem kabinden bir seslenişimiz ve serzenişimiz elbette olacak.

"Gücün yetiyorsa herkesi ve her şeyi ezebilirsin. Ama gücün yetmiyorsa güçlü olanın senin üzerinde uyguladığı despotizmi sorgulamadan kabul et" felsefesi yüzyıllar boyunca Batı burjuva medeniyetinin dayattığı ideolojidir. Bu despotik ortamda ırkçılık bazen açıkça ama çoğu zaman gizli bir şekilde Batı burjuva medeniyetinin mayasını oluşturmuştur. Bu kafa yapısında eğitilip, büyütülenler anlayamazlar bu toprakların çocuklarının yetiştiği merhamet iklimi.

Dillendirilen ifadeler; o kadar ahlaksızca bir düşün-

ce tarzını yansıtmıştır ki dünyada ahlakı ve adaleti değil gücü hâkim kılmıştır. Paris'te ya da herhangi bir batı şehrinde insanların ölümünden sonra dünyanın her yerinde olayları telin etmek için adeta birbiriyle yarışırmasına törenler düzenlenirken bu türden vahşetlerin neredeyse her gün yaşanıp, kanıksandığı Ortadoğu ve özellikle İslam coğrafyası için kılların bile kıpırdamamasını içten gelen bir insani refleksle sorgulama cesaretini gösterenler cevabı yukarıdaki tahlillerden çıkarsayabilirler.

Saldırıları sonrasında yaşadıkları şoku üzerlerinden atamadıkları her hallerinden ve kurdukları her cümleden belli olan Fransız yetkililerinin ülkelerinde, hem de kendi vatandaşlarının bir kısmı üzerinden insan avı başlatmaları olayın değerlendirilmesinde batılı düşünme tarzının anlaşılmasında başvurulması gereken bir başka referans noktasıdır.

Ben 15 Haziran 2012 tarihinde Fransa'nın Mulhouse şehrinin Hotel Le Bristol konferans salonunda "*İş Yaşamında Etkin Yönetim ve İnsan Faktörü*" konulu konuşmamı yaparken şehrin caddelerinde, Fransa Futbol Milli Takımı, Polonya ile Ukrayna'nın ev sahipliğini yaptığı 2012 Avrupa Futbol Şampiyonasında Ukrayna'yı 2-0 yendiği için zafer turu atan bireyler bu gün önyargılı suçlmalardan kurtulamayıp, toplum karşısında suçlayıcı bakışlara muhatap olan insanlardan başkaları değildi. Elde edilen galibiyetin zafer sarhoşluğunu ertesi gün konuşma yapacağım Strasbourg Hilton Hotel'in lobisinde de tanıklık ettiğimi dün gibi hatırlıyorum oysa.

Bütün bunların yanı sıra Fransa milli takımını oluşturan oyuncuların etnik kökenlerine ve dini inançlarına yönelik bilgi edinip, simalarına dikkatlice bir bakarsanız ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız aslında.

Kurtulun şu ırkçı yaklaşımlardan ve kucaklayın tüm insanları. Masum insanları ötekileştirme ahlaksızlığınızla sömürme histerinizle yüzleşin artık. Tövbe edin.

Haydi, son sözü bu bağlamda söz verdiğimiz gibi içimizdeki monşerlere söyleyelim:

Çok uşaklık ettiğiniz için bir gün efendi olamazsınız ya da sahi *siz Paris'in neresindensiniz?*

***Kocatepe Gazetesi,
26 Kasım 2015 Tarihli Köşe Yazısı***

Toprak Kabul Eder mi?

"Türkler, gerçekten Türk olmadan; Türklerin civarındaki hiç kimse gerçekten özgür olamaz" sözünün bire bir içselleştirilip uygulanmaya konulması gereken çetin günlerden geçiyoruz.

1000 yıldır yaşayıp vatan bildiğimiz bu özel ve zorlu topraklar, yüzyıllar boyu dost düşman bir çok toplum ve devletin üzerinde gözü olan, dikkat ile takip edilen ve üzerinden bitmek tükenmek bilmeyen senaryolar üretilen bir coğrafya olmuştur, görünen o ki olmaya da devam edecektir.

Biz bu yazımızda bunun nedenleri üzerinde durmayacağız. Büyük resmin önemli bir yansımasıyla ilgili fikir beyan etmekle yetineceğiz şimdilik.

Bu günlerde bazı akademisyen ve aydınların (!) kaleme alıp, imzaladıkları ihanet belgelerine toplumun büyük bir bölümü tarafından duyulan öfke konuşuluyor. Güncelle uğraşmak ve güncelle takılmak hastalığımız devam ediyor. Ben, bütün bu yaşananlardan ilk önce bu sonucu çıkarıyorum. Bugünü anlama noktasında geçmişi analiz etme kabiliyetimiz oturmuş olsaydı bu hezeyanların kronikleşmiş bir rahatsızlığın günümüze yansımaları olduğu gerçeğiyle hemen yüzleşirdik.

Ülkemizde kendilerine aydın (!) diyenlerin kendi insanına, onun kâdim fikir ve inançlarına sırtını dönmesi bu günün değil son üç yüz yılın yabancılaşma serüveninde aranmalıdır. Yıllardır yazıp dillendirdiğimiz gibi bilinmelidir ki; kendi insanının değerlerine yabancılaşma bizde aydın (!) olmanın gerekliliği gibi algılanır olmuştur ki gerçekten başlı başına araştırılmaya ve anlaşılmaya muhtaç bir ihanet olgusudur.

Serinkanlı bir değerlendirme yapıldığında bu imza sahiplerinin çok ötesinde vicdanlarını başları üstünde taşıyan ve bu ülkenin yeniden lider bir ülkeye dönüşmesini dert edinen on binlerce akademisyenin varlığıyla bu ülke insanının yüzleşmesi için yazıp, konuşma vaktidir.

Biz, bu topraklara "kutsal" derken hamaset yapmadığımızın o kadar farkındayız ki. Bu yaklaşım; gün gibi gerçek olan bir tespittir. 1071'den bu güne değin bu asil millet dünyanın en hassas topraklarını vatan olarak elinde bulundurmak adına giriştiği mücadele uğruna çok evladını şehit vermiştir, vermektedir, verecektir. O nedenledir ki biz bu

topraklara, gönül rahatlığı içinde vatan diyebiliriz, diyoruz.

Akıtılan kanlara, verilen şehitlere sadece görünen kısmıyla bir anlam yüklerseniz yanılırsınız. Şehitlerimizin ve masum insanlarımızın kanı kendi içinde çok ama çok özel bir anlam barındırır. Açıklayalım:

Peygamber Efendimiz (s.a.v) Cebrail (as) a sordu:

— Ey Cebrail ! Hiç yedi kat semadan yeryüzüne korku ve dehşet içinde hızlıca indin mi?

Cebrail (a.s.):

— Evet Ya Muhammed üç kez dediğin şekilde indiğim oldu.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz (s.a.v.) sordu :

— Nasıl oldu anlat?

Birincisi dedi Cebrail (a.s.):

— Hz. İbrahim ateşe atılırken Allah (c.c.) bana dedi ki : Sor bakalım İbrahim'in bizden bir dileği var mıdır?

O sırada İbrahim ateşe atılmış şekilde havada ilerliyordu. Cebrail :

— Hemen süratle indim yeryüzüne ve İbrahim e sordum; var mıdır Rabbinden istediğin bir şey?

İbrahim peygamber cevapladı:

— Çekil çekil! Rabbimden geldiyse başım üstüne.

Bunun üzerine Yaradan emretti:

— “Ateşe serin ol! Yere yumuşak ol!” dedi.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.):

— “Ya ikincisi” diye sordu Cebrail (a.s.) ‘e.

Cebrail (a.s.) :

— Yine İbrahim, oğlu İsmail’i kurban edeceğinde bıçağın keskin yerini değil sırt tarafını İsmail’in boğazına sürüyordu kesmek için tam farkına vardı ve bıçağı ters çevirip İsmail’in boğazına değdireceği sıra Rabbim emretti:

— Yetiş Cebrail al şu iki koçu, İbrahim bunları kurban etsin dedi. İşte o sırada çok korktum yetişemeyeceğim diye ama şükürler olsun yetiştim.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) sordu:

— Ya üçüncüsü Cebrail onu da anlat.

Cebrail (a.s.) :

— Ya Resulallah onu ne sen sor ne ben söyleyeyim. Rabbime en yakın olduğum yerdeydim. Kendi mekanımda ve yedi kat semanın en tepesi denebilir. Sen Uhud savaşındaydın ve savaş sırasında darbe aldın. Darbe alınca miğferinin demiri yanağına battı. Ashab geldi yanına ve

sana olan terbiyesinden dolayı o demiri eliyle değil de ağızıyla yanağından hafifçe çekti çıkardı. İşte tam o sırada yanağından süzülen bir damla kan yere düştü düşecekti.

Alemlerin Rabbi şöyle dedi:

— Yetiş Ey Cebrail! Eğer Resulümün kanı yere düşerse andolsun ki yerde ve gökte bir tek canlı bırakmam.

Cebrail (a.s.):

— İşte o anda tüm gücümle yeryüzüne, Uhud'a yöneldim. O kadar hızla indim ki yanağından süzülen kan tam yere damlamak üzereyken yetiştim ve kanadımın üzerine düşürdüm. Hamd olsun Rabbime...

— Yaratılmışların en şerefli (s.a.v.) ve en merhametlisinin (s.a.v.), Risaletpenah efendimizin ümmetine olan düşkünlüğü ve şefkati bilinen bir gerçektir ve Onun (s.a.v.) ümmetinin kanını dökenlerin akıbetleri kendilerinden sonra gelenler için çok ibretlik olacaktır.

Şimdi, asıl sorulması gereken soru şu: Dinsiz, kutsalsız, ahlaksız terör örgütü ve bebek katilleriyle aynı saf-ta bulunmakta hiç bir sorun görmeyen fikir fahişelerini, bağrında yüz binlerce şehit barındıran bu kutsal topraklar kabul eder mi?

İşte o konuda derin endişelerim (!) var.

***Kocatepe Gazetesi,
16 Ocak 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Seni Doğuran Anaya Ateş Temas Etmesin

Hafızam ve tuttuğum notlar beni yanıltmıyorsa toplumun bir çok kesimiyle keyifli ve bir o kadar da verimli temaslar sağlamama vesile olan Türkiye'nin dört bir yanında ve Avrupa'nın bazı ülkelerinde iki yüze yakın konferans programı gerçekleştirdim.

Bu programların neredeyse tamamında katılımcı dostlardan iltifat dolu geri bildirimler aldım. Şöyle bir geçmişe doğru gidiyorum da bunlar içinde beni en çok etkileyen cümle, bu yazıya başlık yaptığım ifadeydi: **"Seni doğuran anaya ateş temas etmesin."** Bu ne dostane ne sahici bir sesleniştir. Hatırladıkça burnumu sızlatan bir samimiyet vardır bu hitapta. Ve biz ne kadar da hasret kaldık bu türden güzelliklere.

Neden hasbıhale böyle bir giriş yaptım? Açıklamaya çalışayım:

Yaşlı dünyamızda son yıllarda yaşanan doğal felaketlerin analizini gerçekleştiren bilim insanları tabiatın kodlarıyla bu kadar çok oynandığı taktirde bu türden felaketlerin yaşanmasının normal olduğunu vurgulamaktadırlar. Hal böyle iken insanın kodlarıyla -fıtrattan getirdiği değerlerle- bu kadar kolay oynandığı taktirde gerçekleşen tahribatın sonuçlarıyla ömrü hayatımız boyunca yüzleşmeyeceğimizi kim iddia edebilir?

Son zamanlarda televizyonların reklam kuşaklarında popüler bir banka reklamı dönüyor. İkiz kardeşlerin başlarından geçen olayların dramatize edildiği seri reklam uygulamalarının sonuncusunda ikizlerden daha az yakışıklı (!) olanı her tarafı kırıklar içinde hastanedeki yatağında yatarken yanı başında oturan kardeşine hastane masraflarını nasıl ödeyeceğini bilmediği konusunda dert yanyor, endişesini paylaşıyor. Diğer kardeş cep telefonunu kardeşine uzatırken kendisine bankadan ihtiyaç kredisi kullanmayı öneriyor. İşte benim için söz de vicdan da tam burada bitiyor. Topluma verilen bu türden bir mesajın benim nazarımda ki karşılığının bin yıllık bir nehrin yatağının değiştirilmesinden farklı olmayan bir tehlike içerdiğini yeri gelmişken belirtmek isterim.

Hayatında ilk kez gördüğü bir insana (bana) o insanın seneler geçtiği halde unutamadığı bir sıcaklık hissi veren duasını gönderen insandan, öz kardeşinin hastane mas-

raflarının ödenmesi için cep bankacılığının sağladığı kredi çıkışı yolu olarak gösteren insana gerilemek sizi de telaşlandırmıyor mu?

İnsan istatistiksel bir unsur değildir. Kardeş ise sıradan bir insan değildir. Kardeş candır. Sen kardeşleri ve kardeşliği yatırım danışmanlığının basitliğine indirersen işte o anda toplumun kodlarıyla oynamış olursun. Tarih itiraz ettiği konularda bir eleştiri dili geliştiremeyen toplumların gelecekte neyi heba ettiklerinin ibretlik yaşamışlıklarıyla doludur.

Muhyiddin İbn Arabî Hazretleri bir gün şeyhi ile bir kişinin ahlakının düzeyi hakkında ihtilafa düşer. Şeyhi o kişinin iyiliği üzerinde fikir beyan ederken, Muhyiddin İbn Arabî Hazretleri bu düşünceye katılmaz, şeyhi gibi düşünmez. Hazret; şeyhinin yanından bu duygularla ayrılıp, yolda yürürken ilk kez gördüğü bir kişi ile karşılaşır. Bu kişi ihtilafa düşülen kişinin şahsiyeti konusunda şeyhinin haklı olduğunu dile getirir. Bu düşünce ile şeyhinin yanına gelen Muhyiddin İbn Arabî Hazretleri özür diler ve bahse konu olan kişi hakkında yanıldığını dile getirir. Bunun üzerine şeyhin verdiği cevap manidardır: **“Muhyiddin, ben her defasında sana Hızır’ı nasıl göndereyim?”**

Hepimizin karşısına her daim bir bilge çıkmayabilir. Birbirimizi bu anlamda iyiyi, doğruyu, ahlaklı olmayı düşünmeye davet etmeliyiz.

Bu satırların yazarı; çobanın oğlu değerli ağabeyinden

aldığı ilham ile tarih sahnesinde var olduğu günden bu güne kadar geçen zaman zarfında iftihar sebepleri sıralandığında göğüslerinde yedi haçlı seferini söndürmüş olmalarını ön plana çıkaran bir milletin çocuklarından daha iyisini bekleme hakkını buluyor kendisinde.

Bu ve benzeri dualarla aramızdan ayrılan nicelerine rahmet olsun ve onların cümle analarına da asla ateş temas etmesin...

***Kocatepe Gazetesi,
1 Şubat 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Ekmek Kadar Kutsal ve Onun Kadar Sıcak

Ekmek bizim kutsalımız. Bu necip millet onun zerresini görse ayak altında, yerden kaldırmakla yetinmez, dudaklarıyla bir buse gönderir o tertemiz nimete, sonrasında ise alnına götürerek hürmetine tanık kılar o alnı. Bununla da tamamlanmaz ekmeğe gösterilen hürmet ritüeli. Ayaklar altında başlayan süreç, başlar üstünde bir yere tazimle bırakılarak nihayetlendirilir.

Toplumları millet yapan; dinleridir, gelenek ve görenekleri, âdetleri kısacası ahlaki geçmiş ve gelecekleridir. Gelecekleridir diyorum çünkü inanıyorum ki milletler, mensupları olan bireylere geçmişten geleceğe verdikleri mesajlarla ayakta kalabilirler. Her biri sinsice tuzaklarla donatılmış badireleri kolaylıkla bu güçle aşabilirler.

Ve yine yürekten inanıyorum ki, milletlerin gelecekle ilgili söyleyecekleri ve iddialarını yerli yerinde dillendirebilecekleri söylemleri olmalıdır. Bu anlamda yaşanabilecek her türlü tıkanıklık ve verimsizlik toplumların kaçınılmaz bir sona sürüklendikleri ile bilgi verir bizlere.

Bu kadar sözden sonra demem o ki gelecek nesillerinizin ekmekle olan temasını keser ve ona yeterince saygı göstermeyen insanlar yetiştirirseniz, bereketsiz günler de sizi bekler.

Dinin kutsalından, gelenek ve göreneğin sıcaklığından, törenin kuşatıcılığından, bayrağın ihtişamından, toprağın bereketinden nasipsiz nesiller ağlamanın, gülmenin kardeşi olduğundan habersiz bir damardan beslenir ki, sonrasında görünür bir felaket sizi mütemadiyen takip eder.

Dilerseniz, meramımızı anlatma kabilinden ekmeğin sıcaklığını buram buram hissettirecek bir paylaşım ve ahlakın sesine kulak verelim:

Fırına geldiğimde ortalıkta ekmek görünmüyordu. Eski bir dostum olan fırıncı:

— "Biraz bekleyeceksin hocam" dedi.

— İki, üç dakikaya kadar çıkartıyorum.

Kenardaki tabureye oturup beklemeye koyulurken, içeriye yaşlıca bir adamın girdiğini gördüm. Eskimiş ceketinin sol yakası altında bir madalya parlıyor ve yürür-

ken hafifçe topallıyordu. Selam verdikten sonra, fırıncının tezgahına yaklaşarak:

— “Ekmeklerimi alayım” dedi.

— Benim ikizler acıkmıştır.

Fırıncı, adamın kendisine uzattığı torbayı alarak tezgahın altına eğildi ve bir gün öncesine ait olduğu anlaşılan ekmeklerden dört, beş tane çıkardı. Ben o arada oturması için kendi yerimi o adama vermiş, tezgahın yanına iyice yaklaşmıştım. Ekmeklerden birkaç tanesinin şekli değişmiş, katalanmış, taş gibi olmuştu. Fısıltı şeklinde fırıncıya sordum:

— Neden taze ekmeği beklemesini söylemiyorsun? Biraz sonra çıkacak ya!

— “Bayat ekmekleri kendisi istiyor” dedi fırıncı.

— Çok fakir olduğundan, ona yarı fiyatına veriyorum bu ekmekleri.

— “Kim bu adam?” diye sordum.

— “Kore gazilerinden ” dedi fırıncı.

— Oğluyla gelini bir trafik kazasında vefat edince, ikiz torunlarını yanına almış. Yıllardır onlara bakıyor, hem de çok az bir maaşla.

Fırıncının anlattıkları karşısında içimin yandığını his-

sediyor ve ufak da olsa bir şeyler yapmak istiyordum.

— “Aradaki farkı ben vereyim” dedim.

— Hiç olmazsa bugün taze ekmek yesinler.

Fırıncı, teklifimi kabul etti ve biraz sonra da, fırından yeni çıkan taze ekmekleri adamın torbasına doldururken şekli bozuk, bayat ekmekleri de tezgahın altına koydu.

— “Çok şanslısın hacı amca” dedi.

— Çocuklar için sana bugün pasta gibi ekmekler vereceğim.

Yaşlı adam, bir evlat sevgisiyle kucakladığı torbayı göğsüne bastırırken.

— “Allah, senden razı olsun evladım” dedi.

— ***Bugün onların doğum günü olduğunu nereden biliyordun?***

Vicdan bu toprakları terk etmedikçe ümidimiz de var olacak bu topraklar adına ve ekmeğin kutsallığı ona has bir bereket ve sıcaklıkla sarıp sarmalayacak bizleri.

Ahlak ve vicdan ellerinizi bırakmasın...

***Kocatepe Gazetesi,
7 Mart 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Çatlak Kova Kadar Olamayanlar

Bana; her ne kadar, pek şaşırtıcı gelmese de, son zamanlarda yeni bir insan tipi türemeye başladı etrafımızda. Bu türden insanların ortak özellikleri şu: İyisinden, asla hak etmediği ve asla hakkını veremediği türden bir işi, kışlık, yazlık evleri ve arabası, bankada parası var. Çoluk, çocuk torun torba da etrafında ve en önemlisi de ailenin tüm bireylerinin sağlığı yerinde. İşte bütün bu nimet olarak nitelendirebileceğimiz ve birçok insanın hayallerini süsleyen tablo yeni tip insanlara yetmiyor.

Peki, ne istiyor bu insanlar? İstedikleri şu: "Tamam bunlar benim hanemde daima yazılı olsun ama etrafımdaki insanların bütün bu nimetlerden nasibi hiç bir zaman olmasın. Hatta ve hatta daha da kötü olsunlar ve ben bu

acizlikleri üzerinden onlarla uğraşmaya devam edeyim. Bana mahkûm olsunlar ve ben tatmin olamayan bencilliğimle onların sorunlarıyla boğuşmalarının tadını daima çıkarayım. Bununla da yetinmeyip kalan ömrümü bu olayların dedikodusunu yapmakla geçireyim.”

Konu kısaca bu şekilde özetlenebilir. Sizin anlayacağınız tam bir klinik vâkaa ile karşı karşıyayız. İşin kötü tarafı bu türden insanların sayılarının azımsanmayacak bir hızla, bir virüs tatsızlığında yayılmaya başlaması.

Meşhur bir ifade vardır: “Bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir” diye. İşte öyle insanlar var ki etrafımızda toplum adına bu türden bir fayda beklemek bile zor onlardan. Gelelim bu türden insanlarla, başlıkta kullandığımız ifadenin eşleşmesini sağlayacak anlatıya:

Hindistan’da bir sucu, boynuna astığı uzun bir sopanın uçlarına taktığı iki büyük kovayla su taşırmış. Kovalardan biri çatlakmış. Sağlam olan kova her seferinde ırmaktan patronun evine ulaşan uzun yolu dolu olarak tamamlarken, çatlak kova içine konan suyun sadece yarısını eve ulaştırabilirmiş. Bu durum iki yıl boyunca her gün böyle devam etmiş. Sucu her seferinde patronunun evine sadece bir buçuk kova su götürabilirmiş.

Sağlam kova başarısından gurur duyarken, zavallı çatlak kova görevinin sadece yarısını yerine getiriyor olaktan dolayı utanç duyuyormuş. İki yılın sonunda bir gün çatlak kova ırmağın kıyısında sucuya seslenmiş.

— Kendimden utanıyorum ve senden özür dilemek istiyorum.

— “Neden?” diye sormuş sucu.

— Niye utanç duyuyorsun?

Kova cevap vermiş.

— Çünkü iki yıldır çatlağımdan su sızdığı için taşıma görevimin sadece yarısını yerine getirebiliyorum. Benim kusurumdan dolayı sen bu kadar çalışmana rağmen emeklerinin tam karşılığını alamıyorsun.

Sucu şöyle demiş:

— Patronun evine dönerken yolun kenarındaki çiçekleri fark etmeni istiyorum.

Gerçekten de tepeyi tırmanırken çatlak kova patikanın bir yanındaki yabani çiçekleri ısıtan güneşi görmüş. Fakat yolun sonunda yine suyunun yarısını kaybettiği için kendini kötü hissetmiş ve yine sucudan özür dilemiş. Sucu kovaya sormuş:

— Yolun sadece senin tarafında çiçekler olduğunu ve diğer kovanın tarafında hiç çiçek olmadığını fark ettin mi? Bunun sebebi benim senin kusurunu bilmem ve ondan yararlanmamdır. Yolun senin tarafına çiçek tohumları ektim ve her gün biz ırmaktan dönerken sen onları suladın. İki

yıldır ben bu güzel çiçekleri toplayıp onlarla patronumun sofrasını süsleyebildim. Sen böyle olmasaydın, o evinde bu güzellikleri yaşayamayacaktı.

Kimse yanlış anlamasın. Hatasız insan arayışı içinde değiliz. Bu satırların yazarı da kendisini kusursuz sayan megalomanlardan oluşan kümenin elemanı olmadı, olmayacak. Hepimizin kendimize özgü kusurları var. Kusurlarımız üzerinden gerçek gücümüzü bulabilirsek eğer, her birimiz etrafımızda oluşacak güzelliklerin inşasına vesile olabilirsiniz.

Burada önemli olan niyetlerimizdir. İyi niyetli miyiz? Yoksa kötü niyetli mi?

İşte bütün mesele bu.

Ve bunun cevabı, bahse konu olan insanların gün görüp görmemişliklerinde gizlidir.

Ateş böceği kadar ışık saçmayan insanlara yıldız muamelesi etme alışkanlığından kurtulalım artık.

Yeter artık çatlak kova kadar değer üretemeyen asallakları sırtımızda kambur misali taşıdığımız.

Yeter...

***Kocatepe Gazetesi,
15 Mart 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Biliyor ve Unutamıyorum

Son Kahraman Muhsin Yazıcıoğlu'na...

Eskimeyen ve eskimeyecek olan gül yüzlülere, eskimeyen bir yazıyla seslenişimizdir:

Biliyorum; yerinin asla doldurulamayacağını sadece dostların değil seni rakip görenler dahi söyleyecekler. İyi ki de söyleyecekler.

Biliyorum; anaların senin kadar yiğidini bir daha zor yetiştireceğinden dem vuracak dostların. İyi ki de dem vuracaklar.

Biliyorum; yurdun birçok yöresinde adına bulvarlar,

caddeler açılacak. Adını parklara, kültür merkezlerine verecekler. İyi ki de verecekler.

Biliyorum; kabrini on binler değil sana gönülden bağlı milyonlar ziyaret edecek. Aziz hatıranın ardından Fatihalar, Yasinler ardı ardına gönderilecek. İyi ki de gönderilecek.

Biliyorum; gönüldaşların seninle soludukları yaşanmışlıkları paylaşacaklar sohbetlerde sevenlerinle ve göz yaşlarına yine ve yeniden hâkim olamayacaklar. İyi ki de olamayacaklar.

Biliyorum; sevenlerinin rüyalarına misafir olacaksın, zemheri gecelerde. Onlara ötelere ötesinden hayırlar muştulayacaksın. İyi ki de muştulayacaksın.

Biliyorum; doğan çocuklara ismin verilecek üzerlerinde emeğin olan dünün gençleri bu günün anne ve babalarınınca. İyi ki de verilecek.

Biliyorum; cesaretin, sevecenliğin, mütevazılığın, dürüstlüğün, yiğitliğin destansı bir şekilde anlatılacak ağızdan ağza yetişen yeni nesillere. Şiirle, nazımla. İyi ki de anlatılacak.

Biliyorum; hasletlerini yansıtmaya yetmeyeceğini bile bile seninle ilgili yazılar yazacak birileri. Bencileyin gibi. İyi ki de yazacaklar.

Biliyorum; sesine ses verilmesini istediğini bilenlerinin

sesleri kutsal saydığım vatan toprağında her zamankinden çok daha gür çıkacak. İyi ki de çıkacak.

Bunları biliyorum. Gücüm, takatim ancak bu kadarına yetiyor.

İtiraf ediyorum ki ağabey sensiz ne yapacağımızı ise bilemiyorum...

**Kocatepe Gazetesi,
25 Mart 2016 Tarihli Köşe Yazısı**

Son Kurtuluş Savaşı

Bizim devletimiz kadim devlettir. Geçmişte çok badireler atlatmıştır. Şu anda da yiğit insanların eliyle büyük bir imtihan vermektedir. Muhtemeldir ki kıyamete kadar bu türden imtihanları vereceğiz.

Bu bağlamda milletleri her düşüşten sonra tekrar ayağa kaldıran ızdıraplar, ilahi bir ihtar olarak değerlendirilmelidir. Bu coğrafyanın has evlatları kendilerine atalarından emanet kalan vatani, hak ettiklerini, tarih boyunca ispat etmek zorunda kalmışlardır.

Bu gün başımızda olan terör belası, asırlardır büyük devletlerin ve milletlerin kaderi olmuştur. Bunu bencil ve silik toplumlar anlayamazlar. Çünkü onların insanlık ta-

rihine, mazlumların umudu olma gibi düşebilecekleri bir notları yoktur. Oysa dost da düşman da bilir ki Türkiye, dünya mazlumlarının ve masumlarının zamanımızdaki yegane umududur, sığınağıdır.

Kendi geleceğini, kendi eline alamayan milletler, tarih sahnesinde kaybolmaya mahkumdur. Bundan dolayıdır ki vatan, kaçak bir eşya gibi toplumdan kaçırılabilir bir değer değildir. Umutsuzluğa düşmek, taksitle intihar etmek demektir. Benim milletim insanlık sahnesine çıktığı andan itibaren bu türden bir düşüncenin aktörü olmamıştır, olmayacaktır.

Bu anlamda şahsiyet sadece insanlara has bir değer olarak algılanmamalıdır. İnsanların şahsiyetinden bahsedenler bunu milletlere de çok rahatlıkla uyarlıya bilmelidirler. Günümüzde yaşanan olaylar sonrasında şahsiyet; insanın kendi benliğinin farkına varması ve ona bağlı olarak bütün değerlerin üzerinde, hürriyete sahip olma iradesinde aranmalıdır.

Milletlerin ruhunu bulmaya niyetlenenler ise bunu tarihin derinliklerinde aramak zorunda olduklarını bilmelidirler. Bu ruh bizim tarihimizde Malazgirt'dir, Çanakkale'dir, Kut'ül Amâre'dir. Bu ruh Kocatepe'dir. Bu ruh Kıbrıs'tır, Musul'dur, Kudüs'tür. Geçmiş zamanı çalınmış ve çarpıtılmış bir milletin gelecek zamanı da, ruhu da olmayacaktır.

Bu ruh benim dev bir Türk bayrağının nazlı nazlı dal-

galanışını seyretmek için belirli aralıklarla aşkın maşuka koştuğu gibi koştuğum o mevkinin kucacağına kendimi atabilme özlemimde gizlidir. Orada aranmalıdır.

8 Ağustos 1996 tarihindeki bir sınır gösterisinde öldürülen Tasos İsaak adlı Rumun ölümünü, 14 Ağustos 1996 tarihinde Magosa sınır kapısında protesto eden, daha sonrasında ise Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti topraklarına geçerek sınırda asılı olan Türk Bayrağı'nı indirmeye çalışsan Rum, olayın devamında Türk askerinin "Dur" emrini ve göndere tırmanırken yanından geçen uyarı ateşini dinlemeyip, akabinde bayrağı indirmek üzere iken boynundan vurulup, öldürüldü.

Bu olaydan sonra özellikle ABD dışişlerine mensup diplomatlar; "bir bez parçası için insan hayatına son verilmesini anlayamadıklarını" monşerce bir üslup takınarak dile getirmişlerdi. Bu yorumu yadırgamıyorum. Amerikan bayrağını don yapıp giyen Yanki elbette bayrağa bez parçası muamelesi yapacaktır. Bundan daha doğal ne olabilir?

Vatan bizim için çok özel bir anlam ifade eder. O; bizim hafızlarımızda daima kutsal kalacaktır. Asıl üzerinde kafa yorulması ve cevaplandırılması gereken soru, onun önemini ve değerini gelecek kuşaklara anlatabilecek ruha sahip Mehmet Akif'lerin yetiştirilme kabiliyetine ve bereketine sahip olabilmekte gizlidir. 16. yüzyılda Mimar Sinan'ın çıkabilmesi için hangi koşullar bir araya geldiyse bu gün yine ona muhtacız. O ruhu arıyoruz.

Ülkenin bölünmez bütünlüğü kapsamında, ay yıldızlı al bayrak altında, milli ve dini değerleriyle barışık, çalışkan, üretken, ve ahlaklı insanların yaşadığı bir ülke için son nefesimize kadar çalışacağız.

Şair ;

“**GÖK** renkli hayallerin **SEL** gibi coşmasıyla
Her **TÜRK** başarının **ER**’i olacak” demişti ya hani...

İşte tam da öyle.

Bakmayın başlıkta son dediğimize.

Bu milletin Kurtuluş Savaşları bitmez.

Vesselam...

***Kocatepe Gazetesi,
30 Mart 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

En Güzel Yazı...

Güzel yazı; okuyanın tamamladığı yazıdır.

Güzel yazı; daha yazılmamış olan yazıdır.

Güzel yazı; okuyanın hayatına temas edebilen yazıdır.

Güzel yazı; kafa karışıklığına neden olabilen yazıdır.

Güzel yazı; geceyi atlastan bir yorgan yapıp, okuyanın üstüne çekebilen yazıdır.

Güzel yazı; gözyaşlarıyla abdest alan insanların zikirlerine tercüman olabilen yazıdır.

Güzel yazı; masumlara umut, mağdurlara ilham olabilen yazıdır.

Güzel yazı; öğrenmek, yaşamak ve anlatmak üzerine kurgulanan hayata ruh katabilen yazıdır.

Güzel yazı; okuyanlarını güzel atlara bindirip, güzel diyarlara götürebilen yazıdır.

Güzel yazı; her yazı bir adanmışlıktır dedirtebilen yazıdır.

Güzel yazı; yazanını ve okuyanını halk içinde Hak ile beraber kılabilen yazıdır

Güzel yazı; dünyayı bulduğundan çok daha iyi bir hale getirmek için çabalayan insanın kaleminden dökülen yazıdır.

Güzel yazı; kelimeleri düşüncelerin içinde eritebilen yazıdır.

Güzel yazı; okuyanın, yazandan daha arif olması gerektiğini vurgulayan yazıdır.

Güzel yazı; geleceğin anahtarının, geçmişte gizli olduğunu hissettiren yazıdır.

Güzel yazı; öfkenin, cehennemin en son müridi olduğunu söyleyebilecek kadar cesur olabilen yazıdır.

Güzel yazı; bir toplumun en yoksulu kadar zengin olabileceğini yine o topluma adalet temelli anlatabilen yazıdır.

Güzel yazı; insanın imkanının yine bir insan da gizli olduğu gerçeğini tüm insanlara haykırabilen yazıdır.

Güzel yazı; acıları azaltabilme gücüne sahip olan yazıdır.

Güzel yazı; yürüyüşü bile terbiyeli insanları muhatap alan yazıdır.

Güzel yazı; her gecenin, iki gündüz arasında olduğu ümidini muhatabı olan herkese verebilen yazıdır.

Güzel yazı, alın yazısıdır.

Güzeller içindeki en güzel yazı ise tektir ve göklerden kutlu Nebiye, Risaletpenah Efendimize gelen ilahi emirlerin tümüdür.

***Kocatepe Gazetesi,
7 Nisan 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Almanya'dan Mektup Var...

Bu satırların yazarı kendini bildi bileli eğitim çalışmalarının aktörü oldu. Öğrenci olarak başladığı bu sürecin mezara kadar süreceğinin bilincinde olan bu adam, son yirmi yıldır eğitimci olarak da rol alıyor hayat sahnesindeki bu oyunda.

Hem zaten o; "**Hayat Kaybedeni Olmayan Bir Oyun Kurmaktır**" dememiş miydi? Hem söylemişti, hem de yazmıştı. Hatırladığım kadarıyla birinci kitabının da başlığını böyle atmıştı.

Aynı adam; "hayat boyu öğrenme" diye son yıllarda toplumun önüne servis edilen söylemin bu kadim toplumun "beşikten mezara kadar ilim tahsil ediniz" ilahi

seslenişinin asırlar sonra fark edilip yeni bir şeymiş gibi servis edilen hali olduğunun da bilincindedir. Çok şükür o kadar muhakeme yeteneğine sahiptir.

Bu adam için eğitim alanında yirmi yıldır çabalıyor denebilir. Denilebilir denilmesine de onun tavrını ve beklentilerini tanımlamaya yeter mi işte orada biraz kararsızım. Ömrünü eğitimi, ahlaklı ve donanımlı bir neslin yetiştirilmesine adadı dersek daha doğru bir cümle kurmuş oluruz kanaatindeyim.

Bahse konu olan adamın zihnini yıllardır kurcalayan bir konu var aslında. Binlerce yıllık insanlık tarihinde kitlesel ölümlere neden olan ve dünyayı yaşanmaz hale getirenlerin büyük bir bölümünün isimlerinin önünde koca koca unvanlara sahip, eğitimi insanlar oluşu, tedirginliğini artırıyor bu adamın.

Belki de bundan dolayı son on yıldır bilginin önüne, hem de çok önüne ahlâkı ekledi bu adam. Ve aynı adam bu küçük ve yaşlı dünyada yalnız olmadığımı bilmenin rahatlığını doyasıya yaşıyor şu günlerde.

Ahlakı yaşamının anlatmaktan çok daha zor olduğunun bilincinde olan bu adam, üniversitede yürüttüğü "*Meslek Etiği*" dersini hazırlarken bir mektupla karşılaştı.

Bu mektupta Almanya'da bir lise müdürü, her eğitim öğretim yılı başında öğretmenlerine şu mektubu gönderirmiş. Onu fark etti ve sizinle paylaşmak için can attı.

"Bir toplama kampından sağ kurtulanlardan biriyim. Gözlerim hiçbir insanın görmemesi gereken şeyleri gördü. İyi eğitilmiş ve yetiştirilmiş mühendislerin inşa ettiği gaz odaları, iyi yetiştirilmiş doktorların zehirlediği çocuklar, işini iyi bilen hemşirelerin vurduğu iğnelerle ölen bebekler, lise ve üniversite mezunlarının vurup yaktığı insanlar. Eğitimden bu nedenle kuşku duyuyorum. Sizlerden isteğim şudur. Öğrencilerinizin insan olması için çaba harcayın. Çabalarınız bilgili canavarlar ve becerikli psikopatlar üretmesin. Okuma yazma, matematik, çocuklarınızın daha fazla insan olmasına yardımcı olursa ancak o zaman önem taşır."

Dedim ya Almanya'dan mektup var.

Güzel insanların, güzel mesajları her nereden gelirse gelsin baş göz üstüne.

***Kocatepe Gazetesi,
13 Nisan 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Algı Yönetimi

Her dönemim kendine has moda olan kavramları ve bununla bağlantılı kelimeleri vardır. Ağzılara ve zihinlere pelesenk ettirilen bu kelimeleri kullanmak ve üzerinden anlam devşirmek neredeyse gereklilik halini almıştır bazı insanlarca.

Son yıllarda bu bağlamda kullanılan "Algı Yönetimi" kavramı da bu türden kelimelerdendir.

Algı, bireyler tarafından hisleri sayesinde edindikleri bilgileri anlamak ve içinde buldukları dünyaya düzen vermek için, seçme, organize etme ve yorumlama işlemi olarak tanımlanıyor. Algının elemanları olarak; algılayan, algı hedefi ve durum kavramları ön plana çıkıyor.

Bizim yazımıza konu ettiğimiz Algı Yönetimini kavramını ise Amerika Savunma Departmanı; istihbarat sistemlerinin ve liderlerin resmi tahminleri, dış ilişkileri ve resmi eylemlerini etkilemenin yanında, toplumların duygularını, motivasyonlarını, etkilemek amacıyla yapılan yayınlar ya da seçilen bilgileri ve göstergeleri inkar etme eylemi olarak tanımlıyor.

Aslında bizler hayatımızın her evresinde bu türden eylemlere yıllardır muhatap oluyoruz. Adını koymamış olsak da bu türden süreçlerin daimi aktörleriyiz.

Geçenlerde bir arkadaşımın dinlediğim olayda yaşananlar bu türden bir algı yönetimini çağrıştırdı zihnimde. Yaşananları arkadaşımın ağzından paylaşmak isterim:

Ayağымda yaşadığım bir problem sonrasında yaşadığım şehirdeki üniversite hastanesinin acil servisine başvurdum. Uzun ve sıkıntılı geçen bir süreçten sonra bacağıma ufak bir operasyon yapmayı öngördü acil serviste görev yapan doktorlar. Operasyon öncesinde yatmam için bana yer gösterdiler. Hasta psikolojisine o kadar girmişim ki uzanmam gereken yerde benden önceki hastanın kanının bulaşmış olduğunu fark edememişim. Bana refakat eden arkadaşım bu konuda hassas davrandı ve görevli doktora temiz bir örtü örtülmesini nazik bir ifadeyle talep etti. Görevli doktorun verdiği cevap kelimesi kelimesine şöyle oldu. *"Burası devlet hastanesi. Burada bu kadar olur."*

Al sana algı yönetimi. Devletim hastanesinde tedavi olacak ve hizmet alacaksan çok da temizlik aramayacak-

sın! Bu bir. İkincisi ve birincisinden de iç acıtıcı olan bu saptamanın her ortamda hijyeni öncelemesi gereken en yetkin sağlık personeli olan bir tıp insanı tarafından sarf edilmesi.

Bir an dedi olayı bana anlatan arkadaşım; "Bir an bu yaşananlardan sonra ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü zihninden geçenleri dile getiren bir doktordu. Ve Toplam Kalite Yönetiminin ne olduğunu, empati denilen kavramın ne anlama geldiğini, hasta haklarının ve psikolojisinin nasıl yerle bir edilebilir hassaslıkta bir özelliğe sahip olabileceğini içimizde en iyi bilen yine oydu. Veya biz öyle varsayıyorduk. Bütün bunların üzerine ne diyebilirdim ki?"

İronik olan ise diyordu aynı arkadaşım. Acil servisten çıktıktan hemen sonra sağlık kampusu haline getirilen alanda yapımı hızla ve fedakarlıklarla devam eden anlı şanlı binaların yükselmesi idi. Son teknoloji ile donattığınız gökleri delen binalar inşa edebilirsiniz. İçini vicdanlı ve kalifiye insanlarla donatmadığınız müddetçe ne anlamı var?

Dostumdan dinlediklerim bana Albert Eistein ve onun yaşadıklarını hatırlattı. Sizlerle de paylaşayım kararı siz verin:

Hani şu eski Alman İmparatorluğu'nun Ulm şehrinde 14 Mart 1879 tarihinde doğup, 18 Nisan 1955 yılında 76 yaşında ABD New Jersey'de ölen ünlü bilim adamı Albert Eistein'den bahsediyorum.

1929 yılında Albert Eistein yaptığı bir konuşmada şöyle söyler:

"Eğer benim görecelik kuramımın başarısı kanıtlanırsa Almanya bana bir Alman olarak sahip çıkacak ve Fransa benim bir dünya vatandaşı olduğumu ilan edecek. Ortaya attığım kuramın sahteliği kanıtlanacak olursa Fransa benim bir Alman olduğumu söyleyecektir. Ve Almanya ilan edecektir ki ben bir Yahudi'yim."

Alın size başka bir boyuttan değişik bir algı yönetimi.

Son söz yukarıda paylaşmaya çalıştığımız türden sınıktıların sadece eğitimle değişebileceğini savunanlara cevap olarak gelsin dedi Karadeniz'in şirin ve güzel şehrinde ikamet eden dostum ve ekledi:

"Bu ülkenin marangozları, avukatları, hocaları ne kadar liyakatliyse doktorları da o kadar liyakatlidir vesselam."

Dedi...

***Kocatepe Gazetesi,
28 Nisan 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

İletişiyor muyuz?

Günümüzde; iletişim anlamında yaşanan ve çok rahatlıkla kaos olarak nitelendirebileceğimiz problemler, başlıkta kullandığımız ifade kadar saçma boyutlara ulaşmış durumda. Bir olayın birden çok farklı anlatı ve gerçek üzerinden paylaşılmasını açıklamak için kaos kavramına ihtiyaç duyuyoruz.

Toplumsal yaşamda sağlıklı iletişim sonrasında huzur ve verimlilik beklentisi içinde olan bireyler, yaşanan problemlerin kuşaklar arasında meydana getirdiği sıkıntıların acısını yaşar hale geldiler.

Eşler birbirleriyle, evlatlar anne ve babalarıyla, memur amiriyle anlaşamıyor. Daha doğru bir tanımlamayla ileti-

şime geçemiyor. Ve bütün bu tespitler bizi iletişim kavramının kıyısına kadar sürüklüyor.

İletişim; kişiler, gruplar ve örgütler arasında karşılıklı mesaj değiş tokuşu süreci olarak tanımlanıyor. Bir başka tanımda ise; bir gönderici ile bir alıcı arasında düşünce birliği ya da ortaklığı kurma süreci olarak ifade ediliyor.

İletişimin temel öğeleri ise; kaynak, mesaj, kanal, alıcı, geri besleme ve gürültü kavramları olarak sıralanıyor.

Başlangıçta eleştiri getirdiğimiz iletişim sıkıntılarının literatürde gürültü olarak tanımlandığını biliyoruz. İletişimin olumlu biçimde gerçekleşmesini etkileyen her türlü faktöre gürültü diyoruz. Ve arayışı içinde olduğumuz sağlıklı iletişime kavuşmak adına gürültüden arındırılmış bir iletişime muhtaç olduğumuzun da bilincindeyiz.

Empati kuramamak, kendini anlatılanlara odaklayamamak, dogmatik düşüncelere sahip olmak, önyargılardan kendini kurtaramamak, yeterli bilgi birikimine sahip olmadan ilgili ilgisiz her konuda fikir beyan etmek, verilen mesajlara, olaylara ve insanlara yeterince odaklanamamak, bunların her biri bir gürültü nedeni ve iletişim başa-rısızlığı olarak karşımıza çıkıyor.

Meramımızı dilerseniz çarpıcı bir örnekle açıklayalım:

Adamın biri yeni ulaştığı otele kaydını yaptırır.

Odasına girdiğinde masada bir bilgisayar görür ve eşine e-mail atmaya karar verir.

Fakat yazdığı mesajı farkında olmadan yanlış bir adrese gönderir. (Dikkat! Gürültü)

Tam bu sırada farklı bir yerde bir kadın, kocasının cenaze töreninden evine yeni dönmüştür ve bilgisayarındaki maili görür, arkadaşlarından geldiğini düşündüğü maili okuyunca olduğu yere yığılıp kalır. Odaya giren annesi yerde yatan kızını ve ekrandaki mesajı görür.

Mesajda şunlar yazmaktadır:

Kime : Sevgili karıma

Konu : Yeni ulaştım

Tarih : 16 Mayıs 2014

"Benden haber aldığına şaşıracağından eminim. Burada bilgisayar var ve sevdiklerimize e-mail gönderebiliyoruz. Buraya yeni ulaştım ve kaydımı yaptırdım. Her şey yarın senin buraya geleceğini düşünülerek hazırlanmış. Seninle buluşmayı dört gözle bekliyorum. Umarım benim gibi sorunsuz bir yolculuk geçirirsin.

Not : Burası çok sıcak."

Umarım ne demek istediğimi yeterince açık olarak anlatabilmişimdir.

***Kocatepe Gazetesi,
16 Mayıs 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Ramazan ve Soykırım

Başlıkta kullanılan ifadeler gece ile gündüz, siyah ve beyaz kadar farklı anlamlar ifade ederler. Şaşılacak bir şey yok. Ne de olsa oluklar çift. Birinden nur akarken diğerinden akan elbette kir.

Ramazan; topyekun bir varoluşun kutlu habercisiyken, soykırım topluca katledilişin kelimelere yansımış kahredici halidir.

Ramazan; merhameti, kardeşliği, sevgiyi temsil ederken soykırım; nefretin, ölümün, alçaklığın dile gelmiş sembolüdür.

Ve elbette bu iki farklı kavramın yan yana gelebilmesi

sağlıklı toplumlarda mümkün değildir. Sadece satırlarda değil, bir milletin tarihinde ve yaşanmışlık bilançosunda da bir araya gelmez, gelemez bu iki kavram.

Millet olarak, büyük bir iştiyakla mübarek Ramazan ayını karşılamaya hazırlanırken Federal Almanya Meclisi - Bundestag 1915 Ermeni sözde soykırım yasa tasarısını kabul etti. Dünyada soykırım denildiğinde akla ilk gelen milletin meclisinin böyle bir karar alması akıl sahibi insanlarca nereden bakılırsa bakılsın kara bir mizah örneğiydi. Bu saçma sapan ve bizim nazarımızda da yok hükmünde olan paçavra metni tartışacak değiliz. Çünkü Bundestag bir mahkeme değildir. Siyasi hiç bir organ ise böylesi kararlar alamazlar. Alman siyasetçileri bilmeli, daha doğrusu hatırlamalıdır ki Nurnberg, bir mahkemedir ve soykırım yaptıkları için Almanya'yı mahkum etmiştir. Bu utanç onlara kıyamete kadar yeter.

Batılı ülkeler; ciddiyetten uzak kararlar aldıkça, görece saygınlıklarını yitirme riskiyle karşı karşıya kaldıklarıyla artık yüzleşmek zorundadır. Sömürgelerinde milyonlarca insanı katledenlerin kim olduğunu bizler biliyoruz. Bu utancın Avrupa'da sadece Almanya ile sınırlı olmadığını da farkındayız. Bu bilinçlenmede referansımız siyasiler de değil üstelik. Alanlarında ehil ve namuslu batılı tarihçilerin eserlerini referans alıyoruz.

Adil yazılmış tarihin şahitliğinde hafızalarımızı tazelersek; İspanya'da Müslümanların ve Yahudilerin toplu sürgüne tabi tutulduğu dönemde, kişi devlette göreceği bir işi,

mahkemesi veya memuriyeti olacaksa Yahudi ya da Müslüman olmadığını öz ve öz İspanyol kanı taşıdığını ispatlayan bir "temiz kan belgesi" sunmak zorunda olduğunu da unutmadık. Faşizmin geldiği noktaya dikkatlerinizi çekerim.

Hatta ve hatta çıkartılan bu kanunların sadece ırkçılığı temsil etmekle kalmadığını da biliyoruz. Bu gün Doğu ile Batı arasında yaşanan büyük çekişmenin fitilini de bu türden kararları alıp uygulamaya koyanlar ateşlediler. Böylelikle günümüzdeki büyük ayrılmaya zemin hazırladılar. Dolayısıyla 16. yy da İtalya'da değil 14. yy İspanya'da başlayabilecek olan Rönesans iki yüzyıl boyunca ertelenmiş oldu. Kaybeden ise her zaman olduğu gibi elbette bir daha iki yakasını bir araya getiremeyen dünya barışı ve masum insanlar oldu.

İdeal, hakikatten daha gerçek, efsane; tarihten daha doğrudur. Yazılı tarih, galipler tarafından kendi zaferlerinden doğan düzeni ebedileştirmek için kotarılmış tarih olmaya yaşayarak görüyoruz ki devam ediyor. Bu gün olsa olsa füzenin gardiyanı olan bir tarihten bahsetmek mümkündür.

Alman Meclisinde 1915 olaylarıyla ilgili "soykırım" iddialarına tek ret oyu veren ve elini hayır diyerek kaldıran Alman milletvekili Bettina Kudla'yı televizyon ekranlarında izleyince aklıma August Landmesser geldi ister istemez.

Nasıl bir ilişki kurduğumu merak eden dostlar için August Landmesser'in kim olduğunu açıklayarak başlayalım

söze. August Landmesser; Almanya'nın Hamburg kentinde Blohm Voss tersanesinde işçi olarak çalışan ve 13 Haziran 1936'da Horst Wessel adlı savaş gemisinin tanıtımının başlangıcında Nazi selamı vermeyip elini kaldırmayan tek insan olarak tarihteki yerini aldı. Ve bu ahlaki davranışından dolayı Nazilerce öldürüldü. Almanya'da kalkan ve kalkmayan eller. Nasıl da ironik. Elbette anlayabilene.

Hasbıhalimizi Ramazan ve Almanya odaklı, olayın biz-zat tanığı olan arkadaşşımdan dinlediğim yaşanmışlıkla bitirelim. Almanya'nın bir şehrinde yaşayan vatandaşlarımız Ramazan ayında yerel belediyeden izin alarak şehrin en merkezi yerine Ramazan çadırları kuruyorlar ve ilk iftara şehrin belediye başkanı başta olmak üzere Alman dostlarını da davet ediyorlar. Herkes neşe içinde ve Ramazanın getirdiği güzellikleri soluyarak iftar vaktini bekliyor. İftar vaktine bir iki dakika kalmışken elinde şarap şişesi, bir diğer elinde sokak köpeğinin tasmaşı olan sarhoş bir Alman çadıra şaşkın bakışlar içinde giriş yapıyor. Almanların tamamı büyük bir utanç yaşıyorlar haliyle. Öyle ya Ramazan çadırına, Müslümanların arasına, elinde şarap şişesi ile giren bir Alman.

Ve sorduğu soru:

— Siz, Müslümanlar için hiç kimseyi sofralarından geri çevirmezler dediler. Bu doğru mu? Bana da bir lokma ekmek verir misiniz?

Sonuç?

Sonucu tahmin etmek için kahin olmaya gerek yok.

Türk milletini ve onların mensubu olduğu yüce dinin gerektirdiği estetik değerlerden haberdar olmak, ön yargılı olmamak yeterli.

Çadıra en son giriş yapan Ademoğlu sofranın baş köşesindedir artık.

Biz buyuz.

Bilenler bilir.

Bilmeyenler ise ne kadar da nasipsizdir Allah'ım.

Umutsuzluğun konuşulduğu bir anda, umudu kuşun kanatlarında Gönderene (CC) hamdolsun.

***Kocatepe Gazetesi,
13 Haziran 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Sebebi Var...

Yıldız olmak kolay değil, ışık saçmak için yanmak gerek sözünü bu kadar sevişim, aşka olan inanmışlığımdan.

Zamanı durdurup, mazlumların yarasına merhem olma iştihakım, merhametli insan olma arayışından.

Sözü altın olan insanın susmasının intihar olduğuna muhatap olup, sözün kıymetini bilmem hocalığımdan.

Aldığımız ilk nefesten değil, vereceğimiz son nefesten sorumlu olduğumuzu bilmem ve ona göre yaşamaya çalışmam, imanımından.

Sabahı hasretle bekleyen hastanın duygularını bilmem

ve o hastanın her inleyişinin tespih değerinde olduğunu içselleştirmem yaşamışlığımdan.

Şehrin bana yasaklı caddelerinde yürüme isteği duyuşum cesaretimden.

“Kırk yıl hocalık yaptım, mabede nasıl girdimse sınıfa da öyle girdim” diyen hocaya saygım bu türden eğitimcilere duyduğum özlemden.

Mahalle yanarken saçını tarayanlardan olmamam, sorumluluk bilincimden.

Hakikatin hangi dille anlatıldığının çok büyük bir öneminin olmadığını bilişim, zihnimin hür oluşundan.

Berberleri sevişim meslek pirlерinin Selman-ı Farisi hazretleri oluşundan.

Bazılarına kızıyor oluşum, herkesi insan yerine koyduğum halde bazıların yerlerini yadırgıyor oluşundan.

Yine bazılarına kızışım, çok uşaklık ettikleri için bir gün efendi olamayacaklarını bilemeyişlerinden.

Sorusu sorulmayan cevapları vermeyi bıraktığımız anda anlamlı ve faydalı sorular sorabilme ferasetine sahip olacağımızı bilmem, yaşanmışlıklarımın.

Aklını özgürleştiremeyen insanların gönlünden sıcak-

lık sızmadığını bilişim, yaşadığım hayal kırıklıklarından.

Babalarının doğduğu şehirlerde ölemeyen çocuklar oluşumuz kaderimizden.

Stil sahibi gençler yetiştirme arzum, stili olmayan fertlerin misyonunun, fitili ateşlemek olduğunu bilişimden.

Gölgesi yaşadığı topraklara uzun düşen bireyler yetiştirme inancım kızıl elma heyecanımdan.

Hayatta, slogan atanlardan değil, yaşadığı hayat ağızlarında ve kalplerde slogan olanlardan olma arzum, hedeflerimden.

Dalgalanan ay yıldızlı bir bayrak gördüğümde burun direklerimin sızlaması Nureddin Topçu'nun Sorbon yaşamışlığından.

"Öğrenmek zekanın, yapmak ahlakın işidir" diyen adamı sevişim ahlaka verdiğim önemden.

Benim de yanımda daima bir "O" olsun dileyişim Necip Fazıl'dan devşirdiğim mirastan.

Kitaplarla olan ilişkimizi arttırma ısrarım, Cemil Meriç merhumun yaptığı, "Bizler ki aynı kitaba baş eğmiş insanlarız. Bizden âlâ akraba mı olur?" sözündeki hakikatten.

İsmet Özel'i sevişim; "Bu ülkede anayasa yapmaya

gerek yok. İstiklal marşını alın anayasa yerine koyun" demesinden.

İngilizlerden haz etmeyişim; Nuri Pakdil'in "İngiliz'in yurdu nifak çıkaracağı her yerdir" haykırışından.

Koşu bittikten sonra da koşan atlara duyduğum muhabbet Sezai Karakoç'un o güzelim mısralarından.

"Düşmanlarımıza tek bir borcumuz var: Adalet!" diyen güzel adamın sözüne kulak kesilmem, onun destansı ah-lakına olan hayranlığımdan.

Zafere ve dostluğa olan inancım, Afyonkarahisar'da soluk alıp verişimden.

Tez canlı oluşum, sabırsızlığım, haksızlıklara karşı isyan edip öfkelenişim Samsunlu oluşumdan.

Bir saniyesine bile hakim olamadığımız, hükmedemediğimiz bir hayat için, bir dünya için, bu kadar fııldak olunmamasına duyduğum inanç gül yüzlü ağabeyimin, gül derdiğimiz sözlerinden.

Her gül gördüğümde salavat getirişim Risaletpenah Efendimize duyduğum büyük ve bitmek tükenmez hürmetten, sevgiden, özlemden.

***Kocatepe Gazetesi,
21 Haziran 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Hanzala Bize Ne Zaman Yüzünü Dönecek?

Okuyucularımın büyük bir bölümünün, yazımızın başlığıyla temas ettikten hemen sonra zihinlerinde oluşacak ilk soruya -Kim bu Hanzala?- sorusuna cevap vererek başlayalım sohbete:

Hanzala; Filistinli karikatürist Naci el-Ali'nin ünlü çizgi karakteridir.

Ülkesinden sürgün edilen, mülteci kamplarında bulunan, Sabra ve Şatilla katliamlarını bizzat yaşayan, 22 Temmuz 1987 tarihinde henüz 50 yaşında Mossad'ın (İsrail Gizli Servisi) sorumlu tutulduğu bir suikast sonucu Londra'da vefat eden Naci el-Ali'nin çizdiği Hanzala,

Filistin'in verdiği özgürlük mücadelesinin sembollerinden birisi olmuştur.

Hanzala için zaman durmuştur.

Hanzala büyümez.

O, her daim 10 yaşında bir çocuktur. Çünkü çizeri Naci el-Ali, Filistin'i bu yaşta terk etmek zorunda kalmıştır.

Hanzala yardım kabul etmez. Vakurdur. Ona ayakkabı gönderemezsiniz mesela. Çünkü Hanzala hep yalın ayakla dolaşır. O nedenden dolayı onun ayakkabı numarası da bilinmez.

En önemli özelliği ise Hanzala'nın sırtının daima okuyucuya dönük olmasıdır. Elleri arkada birleşmiştir. Bu duruşuyla ülkesinin işgalini protesto etmektedir.

Yüzünü bu güne dek gören olmamıştır. Ve bizleri affetmemektedir Hanzala. Çağımız mazlumlarının protesto hareketinin sembolü olmuştur O.

Hanzala, nerede bir kolonyalist sömürü varsa orada kapitalistlere sırtını döner. Ve sizi bu bağlamda mücadeleye davet eder. Bu anlamda da cesurdur.

Hanzalayı sadece Filistin'le sınırlandırmak ise bence ona yapılacak en büyük haksızlıktır.

Dünyanın neresinde bir mazlum varsa Hanzala onun başkaldıran, resmedilmiş halidir. Iraktaki Türkmenler de Hanzala'nın dostudur, Filistin'de Siyonist devlet terörüne muhatap olanlar da. Doğu Türkistan'da ki Türkler de, Bosna da katledilen Boşnaklar da Hanzala'nın öz kardeşidir.

Ve yine kanaatim odur ki Hanzala, sadece terörist devletlere (!), kapitalist ve emperyalistlere, çocuk katillerine dönmüyor sırtını. Korkarım bütün bunların yanı sıra bu ahlaksızlığa ses çıkarmayan sessiz çoğunlukla da arası pek iyi değil.

Korkarım diyorum çünkü bu davranışı meşrulaştıran çok insan olduğunu da biliyorum dünya üzerinde.

Hanzala'nın yüzünün neye benzediğini bayram harçlıklarıyla aldıkları oyuncaklarını Filistinli kardeşlerine gönderen çocuklara sorun.

Filistin gibi coğrafyalarla dertlenenlere sorun.

Mesela Muhammed Furkan Doğan'a.

19 yaşında Mavi Marmara gemisinde şehit edilen Furkan'a.

Otoriteden izin alınmalıydı diye zırvalayanlara inat.

Gönül coğrafyası sınır tanımayan yiğitlere.

Allah'dan (CC) daha büyük otorite tanımayanlara, dönmüştür yüzünü Hanzala.

Yüzünü dönmekle kalmamış, tebessüm bile etmiştir onlara.

Sadece onlara.

Dön bize yüzünü Hanzala...

***Kocatepe Gazetesi,
12 Temmuz 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Namlusunu Millete Çeviren Tank

Bu köşenin müdavimleri hatırlayacaklardır. Kocatepe Gazetesinin 12 Temmuz 2016 tarihli nüshasında **“Hanzala Bize Ne Zaman Yüzünü Dönecek?”** başlıklı yazım şöyle sonlanıyordu:

Hanzala'nın yüzünün neye benzediğini bayram harçlıklarıyla aldıkları oyuncaklarını Filistinli kardeşlerine gönderen çocuklara sorun.

Filistin gibi coğrafyalarla dertlenenlere sorun.

Mesela Muhammed Furkan Doğan'a.

19 yaşında Mavi Marmara gemisinde şehit edilen Furkan'a.

Otoriteden izin alınmalıydı diye zırvalayanlara inat.

Gönül coğrafyası sınır tanımayan yiğitlere.

Allah'dan (CC) daha büyük otorite tanımayanlara, dönmüştür yüzünü Hanzala.

Yüzünü dönmekle kalmamış, tebessüm bile etmiştir onlara.

Sadece onlara.

Dön bize yüzünü Hanzala...

Yazıda “otoriteden izin alınmalıydı diye zırvalayan” olarak tanımlanan kişi, büyük Türk milletine yazım yayımlandıktan üç gün sonra, yani 15 Temmuz 2016 Cuma gecesi cehennemi yaşatmaya kalkışan Haşhaşilerin piri, çağın Hasan Sabbahıydı.

Bu gün FETÖ olarak adlandırılan organizasyonu, yaşattıkları cemaat taassubu noktasında yirmi yıldır eleştiriyorum. O günden bu güne rahatlıkla ifade edebilirim ki, onların yıllardır bir tek felsefesi oldu: **“Biz ve diğerleri.”**

Onların elleri; kutsal vatan topraklarına daima göz dikmiş olan Papa ile birleşti, dünyayı ateşe atmaktan geri durmayan Siyonistlerle musaffa etti ama kendilerinden olmadığı varsaydıkları herhangi bir din kardeşinden bir kuru

tebessümü bile esirgediler. Diyalog naraları attıkları dönemlerde bile daima ötekileştirme eylemleri sergilediler.

Herkesi ve her şeyi kullandılar. Çağımızın Hassan Sabahının ağzından geçmişte şefaathet yetkilerini kullanacakları isimleri işittiğimizde de ne yalan söyleyelim şaşkınlık yaşamadık. Çünkü bu ruh hastalarını yeterince tanıyacak kadar hayal kırıklığını maalesef heybemizde biriktirmiştik.

21. yüzyılda; uşaklık ettikleri dünya emperyalizminin efendilerinden aldıkları talimatla kahraman ordumuzu töhmet altında bırakmaya yönelik terörist bir kalkışmaya cüret ettiler.

Bu güne gelindiğinde FETÖ teröristlerinin eliyle tüm dünyaya rezil edilmeye çalışılan büyük Türk milleti; çoğunlukta olan namuslu askeriyle, kahraman polisiyle ama her şeyden önemlisi de kendi gösterdiği destansı reflekslerle tarih yazmıştır.

Yaşanan alçakça kalkışmaya televizyonlar eliyle tanıklık ettiğimiz ilk zaman diliminde yanımda bulunan çocuklarıma dönüp, tarihe tanıklık ettiklerini dillendirdiğimi hatırlıyorum. Sonrasında zaten eşim ile birlikte feraset sahibi her Türk vatandaşı gibi sayın Cumhurbaşkanının yönlendirmesiyle birlikte meydanlardaydık: **Samsun Cumhuriyet Meydanında.**

Neden meydanlardaydık? O gece de sosyal medyadan paylaştım, tarihe not düşme adına bu satırlara da konu edeyim:

Çünkü biz **“Namlusunu Milletine Çeviren Tanka Selam Durmam”** diyen yiğit ve şehit bir adamın arkadaşları ve kardeşleriyiz. O terbiye ile yetişmiş ve bu vatanı karşılıksız sevmeye alıştırmıştık.

Bu yazı, vatan hainlerine karşı bir başkaldırı yazısıdır.

Gerçekte bu yazıyı, adları artık hepimizin malumu kahramanlar yazmıştır.

Büyük Türk milletinin asil evlatlarıdır onlar.

Onların tümünü temsilen o kahramanların birisinden bahsederek noktalayalım hasbıhalimizi.

Kahraman mı görmek istiyorsunuz?

Mehmetçik mi görmek istiyorsunuz?

Türk askerini tanımak mı istiyorsunuz?

İşte size FETÖ'cü kahpe cuntacıyı alnının tam ortasından vurup tarihe kırk düğüm atan bir aslan:

Ömer Halisdemir...

Ruhu ve cümlesinin ruhu için el-Fatiha...

**Kocatepe Gazetesi,
22 Temmuz 2016 Tarihli Köşe Yazısı**

Adem'e Mektup III

Hasbıhal edemeyeli epey oldu değil mi Adem?

Gördün mü vatanına göz dikenlerin ve onların yerli işbirlikçisi olan Haşhaşilerin marifetlerini (!)?

Sen de bilirsin ki, bu topraklarda hain hiçbir zaman eksik olmadı. Ama Rabbimize şükürler olsun ki kahramanların sayısı ve niteliği bunlardan her zaman fazlaydı.

Toplumları, gerçeklerin özgürleştireceğinden hareketle, yeni bir medeniyet tezi yazdığımız günlerden geçiyoruz, Adem.

Senin de bildiğin gibi kendi geleceğini, kendi eline

alamayan milletler kaybetmeye her zaman mahkumdur. Belki bu yüzden bu aziz millet hiç kaybetmiyor. Bilmem katılır mısın Adem?

Milletleri; her düşüşten sonra ayağa kaldıran, ızdırapların ilahi ihtarlarıdır. Biz yaşadıklarımızın, hayırın da, şerrin de Allaktan olduğuna inanan serdengeçtiler değil miydik Adem?

Sen de bilirsin ki; milletlerin ruhu, tarihlerinin derinliklerinde gizlidir. Neden bu vatanın evlatları, bu vatani hak ettiklerini, tarih boyunca hep ispat etmek zorunda kalmıştır Adem? Ve neden hep Anadolu'nun yiğit evlatları bedel ödemek zorunda kalmıştır? Yaşantılarıyla Sodom Gomoreye rahmet okutacak olanlar, pisliklerin içinde 15 Temmuz günü yaşadıkları kayıtsızlıklarına 30 Temmuz'da da devam ediyorlardı ve eminim bu çirkefliklerine ara vermeden halen devam ediyorlardır. Onlar Şehitler Köprüsünde verilen mücadeleden bihaberdirler. Aynen 12 Eylül öncesinde bu vatan için toprağa düşen vatan evlatlarını hiçe saydıkları gibi.

Bu kez ülkemizi, ihanet tuzağına çekenler bir besmeleyle savulacak şeytanlardan değil Adem. Ve bu sefer işimiz her zamankinden çok daha zor. Yaşananlara tiyatro diyenler ve bu şanlı mücadeleyi sulandırmaya çalışanlar bile var aramızda:

Sen de hatırlarsın; 25 Ekim 1947 günü işe geç gelen asistanının; **"efendim bu gün devrim oldu da..."** yol-

lu gerekçesi karşısında **“peki ama bir daha olmasın”** diyen Pavlov’un günlük yaşama uzaklığını anlama bağlamında verdiği cevap geldi aklıma ve acı acı gülümsedim, Adem.

Suçlu belli ve bu millet vatan hainlerine tokat gibi cevaplar veriyor. Bundan yetmiş yıl önce başka bir coğrafyada verildiği gibi cevaplar türetiyor:

II Dünya savaşı esnasında Paris’i işgal eden Alman subay ve askerler ünlü ressam Picasso’nun atölyesini basarlar. Bir portrede Nazi subayları kadın ve çocuklara işkence ederken resmedilmiştir. Alman subayı bundan rahatsız olur ve sorar:

— Bunu siz mi yaptınız?

Picasso son derece sakin bir şekilde cevap verir:

— Hayır siz...

Bunu bize yaptılar Adem. Maalesef bunu da yaptılar. Ruh hastası Hasan Sabbah’ın uşakları. Ve bizim bu Haşhaşilere, vatan hainlerine verilecek çok cevabımız var. Yine bilirsin ki, konu vatan olduğunda verilecek cevap bulma noktasında hiç de zorlanmayız, Adem.

12 Eylül 1980 darbesinde ABD’nin rolü çok tartışılmıştı bildiğin gibi. Amerika Birleşik Devletleri yönetiminin darbeden haberdar olduğu ve darbe gecesi Başkan Jimmy

Carter'a "***bizim çocuklar işi bitirdi***" anlamında bir mesajı, toplantının ortasında iletmışlerdi.

Sana güzel bir haberim var Adem.

Çok şükür bu sefer bizim çocuklar başardı.

***Kocatepe Gazetesi,
1 Ağustos 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Mazeret Yok Marifet Var

Her dönemin ilk ders saatinde öğrencilerimle gerçekleştirdiğim sohbette, dönem boyunca onlardan beklentilerimi sıraladıktan hemen sonra, onların istek ve hedeflerini öğrenmek isterim. On dört hafta boyunca yaşayacağımız birlikteliğin verimli olabilmesi için bu diyalogun sağlıklı geçmesine her zaman için önem veririm.

Son yıllarda bu konuşmayı, başlıkta paylaştığım ifade ile sonlandırıyorum; ***"Mazeret Yok, Marifet Var."***

Üretkenlikten uzak, her türlü sorunun ana kaynağının, yapılacak işlere odaklanamamaktan kaynaklandığına yürekten inanıyorum. Bu bağlamda yaşanan sorunların hemen sonrasında problemin kaynağı olan bireyler ve onların zihinleri, daima mazeret üretiyor.

İşin çok daha vahim olan yanı ise, mazeret üretildiği takdirde başarısızlığın yükümlülüğünden sıyrılabileceğine inanan bir neslin yetişiyor olması.

Öğrencilerime daima salık verdiğim bir öğüt var; "o an yapmanız gereken bir işi ertelediğiniz zaman, tembelliğe adım atmış olursunuz. Bu hataya düşmeyin ve sorumluluklarınızı asla ertelemeyin."

Konunun önemli bir boyutu ise yaşanan ataleti en yakınızda bulunan insanlardan alıyor olmanızdır. Unutulmalıdır ki toplumu tembelleştirmeye çalışan zihniyetin temsilcileri bu misyonlarını bireylerin bizzat en yakında bulunarak sağlamaya çalışmaktadırlar.

George Washington'un sekreteri çok önemli bir toplantıyı kendisine hatırlatmakta gecikme yaşar ve saatinin bozulmuş olmasını da mazeret olarak dile getirir.

George Washington'un cevabı bu anlamda manidardır:

Ya sen kendine yeni bir saat al ve ya ben yeni bir sekreter.

Hakikatten beslenen öğreti, bizi toplum olarak elbet bir gün istediğimiz istikamete çıkaracaktır. Derde düşüp dermanını arayan her kişi gibi ben de, dermanın Anadolu coğrafyasının yiğitlerinin gönüllerinde ve bileklerinde olduğunun bilincindeyim.

“Neşet Ertaş’ı sevmeyen bizden değildir” cümlesini cesurca dillendirirken de sadece ve sadece bu idealin varlığından güç alıyorum.

Toplum olarak her günümüzü ve her anımızı bir ibadet şuuru içinde üretmeye ve çalışmaya adanmışız. Başımıza açılan ve gelecekte açılması muhtemel sorunların bu kutsal topraklardan def edilmesi noktasında, başka bir sığınağımız yok gibi.

Sorunları gönlü, bedenine sığmayan insanlarımızın eliyle çözeceğiz.

Olmak istediğimizi, olduğumuz gibi kalarak olamayacağımızı anlayan insanlarımızla.

İnsanın; inandığı, olduğunu bilen insanlarla.

İnanacağız, çalışacağız ve başaracağız.

**Kocatepe Gazetesi,
16 Ağustos 2016 Tarihli Köşe Yazısı**

Bu Toprakları Vatan Yapanlar

Anadolu topraklarını Türklerden arındırmaya çalışan hainler, her şeyi hesap ettiklerini zannediyorlar. Akılları sıra anlı şanlı projeler geliştirmek yoluyla amaçlarına ulaşacaklarını var sayıyorlar.

Onlara göre her şey çok sistemli bir şekilde ilerliyor ve sıra en azılı düşmanlarına -yani bize, Türk milletine- hızla geliyor.

Şeytanın bu yüzyıldaki evlatları, 1071 yılından beri rahat edemedi. Dünya mazlumlarının yegane hamisi olan Türkler, yok edilmedikçe kahrolası imparatorluklarının kurulamayacağını ve özgürce hüküm süremeyeceklerini çok iyi biliyorlar.

Gerek Moğollar eliyle, gerek bizzat tertipleedikleri Haçlı seferleriyle ve nihayet bu coğrafyada içimize soktukları işbirlikçi hainlerle bu aziz coğrafyayı her daim huzursuz kılmayı amaç edindiler.

Oysa planlamayı yapan şer merkezlerinin unuttukları çok önemli bir ayrıntı var. Bu vatan; evliyalar, şehitler ve gaziler diyarıdır. Bu vatanın üstünde hainlere izin veremeyecek Alperenler var olduğu gibi, kutsal toprakları asla sahipsiz bırakmayan Allah dostları da şeytanın askerlerine izin vermeyecektir.

Vatan, bayrak, millet aşkı Üflemele sönebilmez.
Eğer öyle sönebilse Dünya böyle dönebilmez.
Hak dilinden anlamayan Halka himmet sunabilmez.
Devlet soylu küheylandır Muhannesler binebilmez.

Biz; binebilen ve bilebilen dostlar için bir anekdot paylaşalım ve yarınlara olan özgüvenimizi daima zinde tutabilelim.

Erzurumlu Habib Baba, IV. Murat devrinin gizli, kimse bilmediği Allah dostlarından. Yaşlıdır, fakirdir, gariptir. Fakat Rabbinin katında da alemlere denk bir değer sahibidir. Yaşlı Habib Baba, uzun bir kervan yolculuğunun sonunda Erzurum'dan İstanbul'a gelmiştir. Yolculuğunun tozunu, yorgunluğunu atmak için bir hamama gider. Niyeti, şöyle iyice bir keselenip, paklanmaktır. Bedenini de ruhuna denk kılmaktır. Fakat hamamcı Habib babayı içeri sokmak istemez.

— “Bugün Sultan Murat’ın vezirleri hamamı kapattılar, dışarıdan müşteri alamıyoruz” der.

Habib baba üzülür. Rica eder.

— “Ne olursun, kimseye varlığımı belli etmem, aceleyle yıkanır çıkarım. Bu tozlu bedenle Rabbime ibadet ederken utanıyorum” der.

Bin bir dil döker. Hamamcı ehl-i insaftır. Dayanamaz, kabul eder. Hamamın en sonundaki odayı göstererek.

— “Baba şu odada hızla yıkanıp çık, para da istemem senden yeter ki vezirler, senin farkına varmasınlar” der.

Habib baba sevinerek kendine gösterilen yere girer. Yıkanmaya başlar. Ve bu arada hamamcının karşısında yeni bir müşteri belirir.

Boylu, poslu, genç, yakışıklı biridir bu gelen. Onunda görünümü fakirdir. Ama sadece görünümü. İkinci müşteri kılık değiştirmiş IV. Murat’tır. O gün vezirlerinin topluca hamam alemi yapacaklarından haberdar olan padişah merak etmiştir olan biteni.

— “Hele bir bakalım” demiştir.

— Bizim vezirler, hamamda benden uzakta, kendi başlarına ne yaparlar, nasıl eğlenirler?

Ve bu merak padişahı, tebdil-i kıyafet ettirerek, hama-

ma getirmiştir. Az önce yaşananlar bir kez daha tekrarlanır.

Hamamcı, vezirleri mazeret gösterir içeri müşteri almak istemez. Padişah ise ısrarcıdır. Hamamcı ısrarlara dayanamaz ve Habib babanın yıkanmakta olduğu odayı göstererek, genç padişahın kulağına fısıldar:

— “Şu odada bir ihtiyar yıkanıyor. Sende sar peştamalı beline gir yanına. Beraber sessizce yıkanın, bir an evvel çıkın, aman ha! Vezirler varlığınıza bilmesinler” der.

Sonra IV. Murat da Habib babanın yanına süzülür. Beraber sessizce yıkanmaya başlarlar. Bu arada, hamamın büyük salonundan gelen tef, dümbelek, şarkı, türkü sesleri ortalığı çınlatmaktadır.

Habib babanın gözü, genç hamam arkadaşının sırtına takılır. Biraz kirlenmiş gibi gelir ona. Allah hikmeti gereği dostuna, o yanındaki tedbil-i kıyafet etmiş padişah olduğunu ilham etmemiştir. Ve yanındaki, görüntüsüne uygun, kendi gibi fakir bir delikanlı zanneden Habib baba yumuşak bir sesle konuşur:

— “Evladım, sırtın fazlaca kirlenmiş, müsaade edersen bir keseleyivereyim” der.

Padişah aldığı bu teklif karşısında şaşkınlaşır ve büyük mutluluk duyar. Haz duyar, çünkü ömründe ilk defa biri ona, padişah olduğunu bilmeden, sırf bir insan olarak, karşılık beklemezsizin bir iyilik yapmayı teklif etmektedir.

Memnuniyetle Habib babanın önünde diz çökerken:

— “Buyur baba ellerin dert görmesin” der.

Bu arada içerideki alemin sesleri hamamı çınlatmaya devam etmektedir. Habib baba, IV. Murat’ın sırtını bir güzel keseler. Fakat padişah kuru bir teşekkürle yetinmek istemez. Ne de olsa insandır ve o da her insan gibi kendine yapılan iyiliklerin kölesidir.

— “Baba gel ben de senin sırtını keseleyeyim de ödeşmiş olalım” der.

Habib baba, teklifin kimden geldiğinden habersiz, tebensümle;

— “Olur evlat” deyip, sultanın önünde diz çöker.

— Bu arada, Sultan Murat kese yaparken bir yandan da Habib babayı yoklar, ağzını arar.

— “Baba görüyor musun şu dünyayı. Sultan Murat’a vezir olmak varmış. Bak adamlar içerde tef, dümbelek hamamı inletiyorlar, sen ve ben ise burada iki hırsız gibi yıkanıyoruz” der demez.

Habib baba Sultan Murat’ın cümlesini tamamlamasına fırsat bile bırakmaz, kendi hükmünü söyler:

— ***Sultan Murat dediğin kimdir? Sen asıl Alem-lerin Sultanına kendini sevdirmeye bak ki, O seni sevince sırtını bile Sultan Murat’a keselettirir...***

Sultan Murat'ın Habib babadan duydukları sonrasında ağzı açık kalır ve keseyi elinden düşürür.

Bazılar, *bu toprakları vatan yapanların* bütün bu olup bitenlere kayıtsız kalacağını mı zannediyorlar?

Vallahi yanılıyorlar...

Billahi yanılıyorlar...

***Kocatepe Gazetesi,
22 Ağustos 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Türkleri Anlamak Cesaret İster

Hasbıhalimize bir soru sorarak başlayalım: "Sami ırkından gelen, Kartacalı politikacı ve general olan Hannibal Barca, acaba kendisinden 19 asır sonra yaşayacak olan İstanbullu bir kayıkçıya ilham vermiş olabilir mi?"

Hani şu "*Ya bir yol bulacağız, ya bir yol açacağız*" diyen Hannibal'dan bahsediyorum. MÖ 247 ile MÖ 183 yılları arasında yaşamış olan Hannibal'dan.

Malum, Hannibal ordusuyla Alpleri geçerken, şiddetli soğuk, kar ve tipiyle birleşince Alpler adeta geçit vermez olmuştu. Askerlerinin büyük bir kısmı donarak, kayalıklardan yuvarlanarak veya hastalanarak can vermişti. Bu durumdan ümitsizliğe kapılan generalleri geri dönmeyi

önerince Hannibal, generallerine yukarıda zikrettiğimiz söylemle karşılık vermişti

— Ya bir yol bulacağız, ya bir yol açacağız.

Meraklıları için söyleyelim; bütün olumsuzluklara rağmen Hannibal, ordusunun yarısını Po ovasına ulaştırmayı başarmıştı.

Gelelim Hannibal'in yaşadıklarıyla ilişkilendirdiğimiz IV. Murat ve kayıkçının anekdotuna:

Bilindiği gibi IV. Murat devrinde Padişah tarafından, şarap, afyon ve fal bakmak yasaklanmıştı. IV. Murat bir gece, tedbil-i kıyafet İstanbul'a indiğinde karşıya geçmeye karar verip bir sandal kiralamış.

Sandalcı müşterisinin sultan olduğunu bilmiyormuş tabii. Bir ara, sandalın yanından sarkan bir ipi çekmiş. İpin ucunda bir testi! Sultan;

— "Ne var o testinin içinde?" diye sormuş.

Sandalcı;

— "Ne olacak, şarap işte" diyerek gülererek müşterisine ikram etmiş.

Her ne kadar yasaklamış olsa da IV. Murat'ın alkole arasının iyi olduğu bilinir. İkramı kabul etmiş ama yine de;

— “Şarap yasak. Hünkarımız görse kafanı vurdurtur diye korkmuyor musun?” diye sormaktan da kendini alamamış.

Sandalcı da haliyle;

— “Yahu hünkar nereden görecek bizi denizin ortasında” demiş.

Aradan biraz zaman geçmiş. Sandalcı bu kez de, teknenin tahtalarından birini kaldırıp aradan afyon çıkarmış ve nargilesine atarak körüklemeye başlamış. Gönlü zengin adam, hemen müşterisine de ikram etmiş. Sultan yine kabul etmiş ama yasağı yine hatırlatmış. Sandalcı aynı şekilde;

— “Kim görecek ki bizi denizin ortasında” demiş.

Biraz daha vakit geçmiş. Bizim sandalcı cebinden fal taşlarını çıkarmış. Hünkara;

— “Ver 5 akçe de falına bakayım” demiş.

Fal, IV. Murat’ın en kızdığı şeymiş, ama;

— “Hadi biraz daha sabredeyim” diye düşünüp; “Bak bari” demiş.

Fal taşlarını elinde çalkalayıp atan sandalcı;

— “Efendi, sorunu sor bakalım” demiş.

Padişah;

— "Hünkar şu anda nerededir?" diye sormuş.

Sandalcı taşlara bakıp;

— "Hünkar bu denizdedir" demiş.

IV. Murat güya endişelenmiş havalarına girip;

— "Sakin yakınımızda bir yerde olmasın?" diye sormuş sandalcıya ve tekrar iyice bakmasını söylemiş.

Sandalcı taşlara tekrar bakmış ve birden, IV. Murat'ın ayaklarına kapanıp;

— "Affet beni Hünkarım" diye yalvarmaya başlamış.

Kıyıya dönene kadar yalvarmaya devam etmiş sandalcı. Padişah dayanamayıp;

— "Sana bir soru soracağım. Eğer bilersen seni affederim. Bilemezsen boynunu anında vurduracağım" demiş.

Sandalcı sevinçle, "Padişahım çok yaşa" demiş ve merakla soruyu beklemeye başlamış.

IV. Murat, sandalcıya;

— "Dönüşte İstanbul'a hangi kapıdan gireceğim?" diye sormuş.

Tabii sandalcı hemen itiraz etmiş:

— “Hünkarım, şimdi ben hangi kapıyı söylesem, siz başka kapıdan girersiniz. Affınıza sığınarak, gireceğiniz kapıyı bir kağıda yazsam ve size versem; kapıdan geçtikten sonra okusanız olur mu?” demiş.

Hünkar başını “Olur” anlamıyla sallayınca, sandalcı tahminini yazıp kağıdı vermiş.

Padişah kağıdı alır almaz, daha bakmadan, yanındaki fedaisine;

— “Hemen boynunu vur bu kafirin” emrini vermiş. Sonra da, “Surlara yeni bir kapı açıla! İstanbul’a oradan gireceğim” demiş çevresindekilere.

Kapı 5-10 dakikada açılıp, padişah ve erkanı şehre girmiş. IV. Murat bir ara sandalcının kağıda hangi kapıyı yazdığını merak etmiş. Kendinden çok eminmiş, laf olsun diye cebindeki kağıda bakmış. Ama okuyunca hayretler içinde kalmış. Sandalcı kağıda şunları yazmış:

“Hünkarım, yeni kapınız vatana, millete hayırlı olsun.”

O gün bugündür de işte o kapı, İstanbul’da **“Yenikapı”** olarak anılıyor.

Tarihte hiçbir yaşanmışlık yoktur ki bu topraklarda kar-

şılığı bulunmasın ve bu aziz millet onunla temas etmesin.

Bu cümleden hareketle TBMM Başkanı İsmail Kahraman'ın, Türk gençlerine kendi tarihimizin anlatılarak, sevdirmesi gerektiğine vurgu yapmasını çok değerli ve anlamlı buluyorum. Biliyorsunuz sayın Meclis Başkanı, Che Guevara örneğinden hareketle yabancılara karşı duyulan sevgiyi geçen günlerde Rize'de yaptığı bir konuşmada eleştirdi.

Kahraman, *"Che Guevara'nın gömleklerini giymişler. Che 39 yaşında öldürülen, bizzat kendisi infazlar yapan bir katil kişilik. Bir gerilla. Bolivya'da, Küba'da, Güney Amerika'da faaliyette bulunan bir eşkıya. Benim liseli gencimin yakasında, göğsünde olamaz. Olmamalı. Bağı yok benimle. Köküm bir değil"* ifadelerini kullanmıştı. Biz de bu sözlerin altına imzamızın gönül rahatlığı ile atıyoruz.

Hatta o gençlerimize şöyle sesleniyoruz: "Sizin dört bin yıllık tarihinizde gerçek kahramanlardan geçilmez. Çok değil 45 gün önce ülkemizi ve insanımızı esir etmek için dış güçlerin yönlendirmesiyle terörist bir kalkışmada bulunan hainlere başkaldıran kahramanlarınıza sahip çıkın. Sizin Ömer Halisdemir'iniz var. Başkalarını örnek almaya ne hacet?"

Unutmayın; Türklük eceli korkutmaktır. Ecelden korkunuz mu Türklükten çıkarsınız. "Korkunun ecele faydası yok" sözü belki de bu felsefenin yansımasıdır. Bu anlamda ölümü, öldüren yiğitlerinize sahip çıkın.

Gençler; öyle yerler vardır ki bizi oraya sadece dualarımız götürür.

İşte tam da bu yüzden bizi kurtaracak ruh, Hira dağında bize bırakılan mukaddes mirastan başkası değildir.

Titreyin ve kendinize gelin.

Çünkü sizin milletinizin fertlerini anlamak her zaman cesaret gerektirmiştir.

***Kocatepe Gazetesi,
31 Ağustos 2016 Tarihli Köşe Yazısı***

Marka Şehir Kavramı ve Marsyas'ın Dinar'ın Marka Şehir Olma Sürecine Katkıları

ÖZET

Günümüz yaşantısının her aşamasında marka kavramı etkisini arttırmaktadır. Gerçekleştirilen yatırımların geleceğe dönük programlanmasında markalaşma süreci konunun uzmanlarınca her geçen gün çok daha yoğun bir şekilde kullanılmaktadır.

Başarılı markalar inşa etmek için imaj çalışmalarına hız verilmekle birlikte sadece bilinir değil aynı zamanda talep edilir marka çalışmalarına odaklanılmaktadır.

Gerçekte yapılmaya çalışılan belli bir marka değeri gerçekleştirilebilmeye çalışmaktır. Marka değeri, tüketicilerin marka hakkındaki düşünceleri, bilgileri ve bu düşünce ve bilgilerin davranışlarını nasıl etkilediği ile ilgilidir.

Markalaşma süreci sadece ürünleri değil ülke ve şe-

hirleri de içine alan bir gelişim göstermektedir. Popüler alanda "Marka Kent" olarak isimlendirilen bu kavramla her kent kendi yerel ve özgün değerlerini ortaya koyarak rekabet edebilirliği avantaj sağlamaya çalışmaktadır.

Gerçekleştirilen çalışmada Afyonkarahisar ili Dinar ilçesinin markasal bir değer elde edimi noktasında Marsyas organizasyonunun verdiği katkılar irdelenmeye çalışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Dinar, Marsyas, Kent Markalaşması

GİRİŞ

Günümüz iş ve sosyal yaşamında rekabet şartları büyük bir değişim göstermektedir. Yaşanan ve şartları devamlı olarak değişkenlik gösteren bu koşullardan kentlerin kendilerini dışarıda tutabilmeleri mümkün görünmektedir.

Her kent kendi özgün değerleri üzerine inşa ettiği planlanmış çalışmalarla fark edilmeye uğraş vermektedir. Afyonkarahisar ili Dinar ilçesi de Dünyada gerçekleştirilen ilk müzik yarışmasının yapıldığı yer olma özelliğinden hareketle yedi yıldır Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivalini organize etmektedir.

Kent markalaşması açısından bakıldığında oldukça değerli bir çıkış noktası yakalayan Dinar ilçesindeki yönetici

ve karar alıcılara fikir vermesi amacıyla bu çalışma gerçekleştirilmiştir.

I. MARKA KAVRAMI

Marka, bir ticari malı, herhangi bir nesneyi tanıtmaya, benzerinden ayırmaya yarayan özel isim veya işarettir. Amerikan Pazarlama Birliği markayı, "bir satıcı ya da satıcılar grubunun ürünlerini ya da hizmetlerini tanıtmaya ve rakiplerinden ayırmaya yarayan isim, sembol, terim, işaret, desen veya bunların kombinasyonu" olarak tanımlamaktadır. Bu yüzden, arma, alâmetifarika, amblem, damga, simge, logo, patent gibi karşılıklara da gelir. Ancak, marka onlardan daha fazladır ve onları da içinde barındırmaktadır. Marka, bir kurum veya kuruluşun kendine seçtiği, ticaret eşyası üzerine konulan, o eşyayı üreten veya satanı tanıtan resim, harf vb. özel işaret (Kaypak, 2013:340) lerden oluşmaktadır.

Marka kavramından söz edilebilmesi için bir mal veya hizmet şeklinde bir ürünün ve rekabetçi piyasalardan oluşan bir pazarın olması ve tüketicilerin ürünleri seçerken benzerleriyle karşılaştırabilme yetisinin bulunması gerekmektedir. Markalaşmada temel hedef bilinirliği sağlamaktır. Bu amaçla görsel, işitsel ve sanal olmak üzere pek çok basın-yayın grubundan yararlanılır. Ürünün bilinirliği sağlandıktan sonra, ürün yavaş yavaş marka haline getirilip pazarda bilinirliği arttırılmaya (Özdemir, 2014:34) gayret edilir.

Bu bağlamda markanın unsurları; tanınırlık, hatırlanma, algı, çağrışımlar ve imajdır. Marka olmak, başkaların-dan farklı olmak, kendine özgü farkındalık yaratmaktır. Farkındalık, markaya dair algılamaların, fikirlerin oluş-ması için ön koşul sayılmaktadır. Marka farkındalığı, mar-kanın tüketici belleğinde sahip olduğu izlerin gücü olarak temelde marka tanınırlığı ve hatırlanırılığını içerir. Marka tanınmayı sağlar; genelde tanınmış ürün anlamında kulla-nılır. Markalaşmak bir strateji işidir. Strateji; yöntem ve tekniklerin kentler için kullanılması anlamına gelmekte-dir. Uzun soluklu emek, sabır, yatırım ve dayanışma ge-rektirir. Öncelikle ne markalaştırılacaktır, buna konunun tüm aktörlerinin karar vermesi (Özdemir, 2014:34-35) önem arz etmektedir.

II. MARKA İMAJI

Marka imajı, anlamlı bir şekilde örgütlenmiş bir dizi çağrışım olarak çeşitli iletişimler sonucunda tüketicinin zihninde oluşturulur. Tüketicilerin ürünle özdeşleştirdikleri anlam ya da tüketicilerin üründen anladıklarının toplamı olarak da tanımlanabilen marka imajı, tüketicinin bir markayla ilgili çeşitli kaynaklardan edindiği izlenimler sonucunda oluşmaktadır. Bu kaynaklar arasında markalı ürünü denemek, üretici işletmenin şöhreti, ürün ambalajı, marka adı, kullanılan reklamın içeriği ve verildiği medya gibi pek çok faktör yer almaktadır. Marka imajı, o mar-kanın güçlü ve zayıf noktaları, olumlu ve olumsuz tarafları gibi,

kontrol edilebilir alguların bir araya gelmesidir. Bu algular, marka ile doğrudan veya dolaylı olarak yaşanan tecrübeler sonucu zamanla oluşmaktadır. Genel çerçevesi çizilmeye çalışılan imaj kavramı şehir markalaşmasında başlangıç noktasını oluşturmaktadır. İşletmelerdeki markalaşma süreci şehirlere (Özdemir, 2014:35) uyarlanmaya çalışılmıştır.

Marka imajından hareketle kent imajının belirlenmesi, kent markalaşması için en çok önemsenen konulardan biridir. Bu yüzden kentin markalaştırılması sürecinde imajın belirlenmesine yönelik araştırmaların belirleyici olduğu düşünülmektedir. Bu durumda, imajın belirlenmesi için hangi faktörlerden faydalanılması gerektiğinin bilinmesi gerekmektedir. Sadece Avrupa'da biri diğeriyle rekabet halinde olan yaklaşık 150.000 yerleşim birimi bulunmakta ve hepsi güçlü ve iyi seçilmiş bir imaj ile potansiyel alıcıları cezp etmeye gayret etmektedir. Eşsiz ve ayırt edici bir imajı olmadan, cazibe potansiyeli olan bir yerin dahi, rekabet yoğun bu pazarda dikkat çekmesi zor olacaktır. (Zeren, 2011,s:191)

III. KENT KAVRAMI VE MARKA KENT YAKLAŞIMI

Günümüzde birçok şehir, bölge, ülke markalaşma kampanyalarına yatırım yapmaktadır. Kendine yetebilen bir kent olmanın pastadan yeterli payı almak için yeter-

siz olması, kentlerin "rekabet edebilen mekânlar" haline gelişini zorunlu kılmıştır. İnsanların şehirleri ziyaret etmesinin, yatırım gerçekleştirmesinin ve orada yaşamayı seçmesinin çeşitli nedenleri vardır. Tarihi, ekonomisi, kültürel değerleri, doğası vb. Bunların iyi tespit edilip ortaya net bir şekilde konması gerekmektedir. (Özdemir, 2014:36)

Başlangıçta yerel halk hevesle şehirlerine yatırım çekmek için pazarlama uygulamalarına başvurular. Sonrasında ise kent pazarlamasına yönelik kritik itirazlar oluştu ve sosyal çatışmalar toplum içinde şiddetlendi. (Kavaratzıs, 2004:69)

Bir şehri "marka şehir" yapmanın amacı, daha fazla turist çekmek, yatırımları canlandırmak, değerli katkıları sağlayabilecek yaratımcı insanları kentte yaşamaya ikna etmektir. Nihai amaç, şehrin kalkınmasını sağlamak, şehirde yaşayanlara daha iyi hayatlar sunmak, onların mutluluklarını artırmaktır. Bir şehri marka yapmak, geri dönüşü en yüksek yatırımlardan biridir. (Avcılar, 2015:82)

Kent kimliği oluşturulmasında kente ait olan bir logonun, sembolün ve kentin sloganının olması önem arz etmektedir. Çünkü bu araçlar vasıtasıyla kent imajı şekillendirilecek veya kent imajıyla ilgili olumsuz bir kanaat varsa düzeltilmeye çalışılacaktır. Oluşturulmak istenen imaj üzerinden yapılacak etkili, düzenli ve sürekli tanıtım çalışmalarıyla kent kimliğinin oturtulması sağlanacaktır. Bütün bu faaliyetlerin etkinliğinin bir sıralamaya ve stratejilerin gereği gibi uygulanmasına

tabi olduğu kesin gözükmektedir. (Zeren, 2011,s:192)

Şehir markalaşma sürecinde dört paydaş bulunmaktadır: Bunlar; şehir yönetimi, şehir halkı, iş dünyası ve turistlerden oluşmaktadır. Ortak akılla ortaya çıkarılmasına olanak sağlanacak fikir ve projelerin evvelce uygulanmamış alternatifler sunması muhtemeldir. Ayrıca bu projelerin maddi yönden uygulanabilirliğinin de mümkün olabileceği, kentte yaşayanların kent kültürüne ve iklimine daha fazla hâkim olabileceği gerekçesiyle savunulabilir. Şehirlerin markalaşması ve pazarlama stratejileri ürünleri ve hizmetleri pazarlamaktan çok daha karışık bir iştir. Sebebi de karar vericilerin ve hedef pazarın fazlalığı ve karışıklığıdır. Sürdürülebilir stratejiler geliştiren şehirler rekabetçi avantaj elde edebilme avantajına sahip olacaktır. (Özdemir, 2014:37)

Şehir markası tek bir kişi ve kuruluşun yapabileceği bir iş değildir, birden fazla paydaşın olduğu ve bu paydaşların birlikte çalışarak üretebileceği bir tutarlılık silsilesidir. Şehrin markalanması; insan ve yönetim kalitesi, kültürel mirası, yatırım olanakları, turizm fırsatları ve dış ticaret kapasitesi gibi unsurlar çerçevesinde yapılır.

Şehir analiz edilirken altı tane unsur öne çıkmaktadır. Bunlar;

- Cazibe merkezleri (Doğal, yapay, özel amaçlı yapılar, tarihi)

- Erişilebilirlik (Yol, terminal ve araçlardan oluşan tüm ulaşım sistemi)
- Tesisler (Konaklama ve ikram olanakları ile diğer turistik hizmetler)
- Tur Paketleri (Turizm firmaları tarafından düzenlenen seyahat paketleri)
- Aktiviteler (Müşterilerin ziyaret sürecinde yapmak istediği tüm aktiviteler)
- Ek Hizmetler (Ziyaretçiler tarafından kullanılan bankalar, telekomünikasyon, posta, gazete, hastaneler gibi hizmetler)

Bir şehir, içinde bulunduğu toplumsal değerlerden beslenerek, kendine has özellikler ile pazarda konumlandırma yaparak ziyaretçiler için çekici hale gelebilir. Güçlü şehir markaları, ziyaretçiler için düşünsel ve duygusal olarak olumlu bir imaja sahiptirler. (Torlak, 2015:60)

Bir kentin markasının güçlü bir marka haline getirilmesi için öncelikle o kentte marka olmayı destekleyecek değerlerin ve niteliklerin bulunması gerekir. Bu nedenle kentlerin marka olmasında önemli bazı noktaların dikkatle irdelenmesi gereklidir. Bir şehrin iyi bir markaya sahip olması için gerçekten var olmasa bile ayırıcı bir özelliğe sahip olması gerekmektedir. Kent markası, şehrin görünüşü, kent insanlarının deneyimi ve inançları ve davranışlarını da kapsamaktadır. (Özdemir, 2014:37)

Her şehrin markalaşması için genel bir reçete söz konusu değildir. Her bir şehir için; bilişsel imaj, duygusal

imaj ve destinasyon kimliği çalışmaları yapılmalı ya da bunların karmasında oluşan bir çalışma gerçekleştirilmelidir. Şehirlerin markalaşma sürecinin ilk adımı stratejik planlamadır. İkinci olarak ilerlemeyi sağlayan destinasyon (yer) pazarlamasıdır. Şehrin markasını konumlandıran ya da yeniden tanımlayan ise şehir markalaştırma sürecidir. Ülkeyi oluşturan her bir şehrin kendine özgü yönleri olduğundan, özellikle insanların zihninde yer edinmek isteyen şehirlerin turizm yönlerini ön plana çıkaracak faaliyetler yapmaları gerekmektedir. (Özdemir, 2014:38)

Şehir markalama ve geliştirilmesine katkı sağlayan başarı faktörleri şu şekilde sıralanmaktadır:

- Ulusal ve uluslararası şehirler ile ulaşım bağlantısı
- Pazar ve müşterilere kolay erişimi
- Uzun dönemli planlama
- Strateji ve uygulama becerisi
- Nitelikli personelin varlığı / kaliteli işgücü
- Telekomünikasyon kalitesi
- Çalışanların yaşam kalitesi
- Rekabetçi avantajların olması
- Yerel girişimcilerin desteklenmesi
- Katma değeri yüksek ürünlerde uzmanlaşma
- Bölgesel kümelenme yoluyla bölgesel kaynaklara odaklanma
 - Kümelenme modeliyle marka oluşturma
 - Paylaşılan vizyon, koordinasyon ve finansman ile bölgesel liderliği oluşturma
 - Yerel ekonomik kalkınmanın sağlanması

- Nüfusun bir milyonun üzerinde olması
 - Büyük üniversitelerin varlığı
 - Bilimsel ve kültürel değişim programları
 - Eğitim ve iş dünyasının entegre edilmesi
 - Yüksek seviyede araştırma laboratuvarının oluşturulması
 - Yenilik ve teknolojik değişim
 - Bilgiye dayalı üretim
 - Maddi olmayan değerler olarak sanat ve kültürün artan önemi
 - Kongre ve fuarlar mekânların oluşturulması
 - Kültürel altyapıyı olanakları
 - Üretim ve istihdamı endüstriden hizmet sektörüne yönlendirme.
 - Toplumsal birlik oluşturulması
 - Hızla ve büyük bir şekilde büyüyen orta sınıf gücü
- (Torlak, 2015:62-64)

Kentlerin markalaşmasında kendine özgü nitelikler ve farklılaşma önem kazanmaktadır. Rekabet halinde olan diğer kentlerden farklı, üstün ve avantajlı birtakım özellikler sergilenmeli, tüketicilerde bu yönde bir algı oluşturulmalı ve söz konusu algı sürdürülebilir olmalıdır. Günümüzde enformasyon bolluğu yaşanması sebebiyle sıradan reklam uygulamaları etkinliğini kaybetmektedir. Sadece tanıtım yaparak markalaşmak ve başarılı olmak mümkün değildir. Tanıtımın yanında, hedef kitleye ve dünyada ortaya çıkan değişimlere göre ürün yaratmak, var olan ürünü geliştirmek, hizmet kalitesini artırmak, fiyat dengesini kurmak önemlidir. (Özdemir, 2014:39-40)

Ayrıntılı olarak URBACT (2007) de açıklandığı gibi vatandaşları kamu yönetimine dahil etmek için pek çok farklı ve bazen çelişkili motivasyonlara ihtiyaç vardır. Bunlar:

1-Kalite politikalarını vatandaşların katılımı ile ürünün verimliliğini onların bilgi ve kaynaklarını kullanarak geliştirmek

2- Kamu kurum ve kuruluşları ve vatandaşlar arasında iletişim boşluğunu azaltarak, devlet onayı için markaya meşruiyet kazandırmak

3- Demokrasiyi derinleştirmek ve dışlanan grupların müzakere kapasitesini artırmak (Braun, 2010:8)

Peki, neden bazı kentler diğerlerine göre daha çok yaşanılabilir veya görülebilir hissedilir? Bu sorunun yanıtı kentin kimliğinde düğümlenmektedir. Kent teknik, ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yapının birlikte söz konusu olduğu bir mekân, bir yerleşmedir. Kent kimliği, çoğul içeriklidir. Kentin kimliğini; yapıları, mekânları, tarihi ve doğal çevresi ve o kentte yaşayanların tüm faaliyetleriyle birlikte ortaya koydukları fiziksel ve sosyal ortam oluşur. Kentsel yerleşmeler çeşitli kültür ve sosyal yapıardan oluşması nedeniyle farklılıklar gösterirler. Kentlerin farklı karakterleri kent kimliği, kent profili ve kent imgesi kavramlarıyla açıklanmaktadır. Avrupa'daki ilk stratejik planlama yapılan şehirler; Barselona, Liel, Bilbao ne Liyon'dur. Bu çalışmalarda ABD baktığımızda 1982-84 yıllarında San Fransisko'dur. Bu stratejik planların taklit etme tehlikesinden sakınmak ve özgün planlar gerçekleştirmek için projelerin kuvvetli yerel kimliği yansıtması ge-

rekir. Öncelikle şehrin sosyo ekonomik ve çevresel durumunun tespit edilmesi gerekir. Daha sonra şehirdeki kurumlar, yönetim, birlikler ve yerel halkın kısa dönemdeki hedefleri belirlemesi gerekir. Dünya örneklerine baktığımızda, Londra, New York, Paris, Prag, Barselona, Sydney ve Moskova gibi kentler taşıdıkları farklı özelliklerle markalaşmışlardır. Pekin, Kahire, Madrid, Roma, Berlin, Seul, Tokyo, Rio de Janerio ve diğerleri yaşamak veya görmek için merak ettiğimiz kentlerdir. Sırf Paris yılda 20 milyon üzerinde turist ağırlamaktadır. (Özdemir, 2014:40)

Turistik aktivitesi olan Barselona şehrini yönetenler zaman içinde, turizme yatırım yapmaya devam etmiştir. Barselona şehri için bu çok önemlidir. Bundan dolayı Barselona'nın turizm sanayisini daha rekabetçi ve moder-nize hale getirmek için, artan talep üzerine hizmetlere ve altyapıyı odaklama çalışmalarına önem verilmiştir. (Pisonero, 2013:105)

IV. MARSYAS VE DİNAR

Dinar ve Afyonkarahisar'da düzenlenen VII. Uluslararası Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivali" ile Dinar başta olmak üzere Afyonkarahisar, Uşak, Isparta, Kütahya, Burdur, Denizli illerinde yaşayan sanatseverlere nitelikli bilimsel ve sanatsal etkinlikler sunulmaktadır. Festival bünyesinde; Uluslararası Flüt yarışması, sempozyum, ülkemizin ve dünyanın saygın sanatçılarının dört farklı

müzik türünde (Klasik-THM-TSM-Pop Müzik) vereceği konserler, sergi, belgesel gösterimi, paneller gerçekleştirildi. Dinar Belediyesi ve Afyon Kocatepe Üniversitesi işbirliğinde gerçekleştirilen festival aynı zamanda halkla bilimin iletişimi, sanatın geniş kitlelere ulaşabilmesi, somut olan ve olmayan kültürel mirasların korunması, sanatın ekonomik, kültürel, bireysel, toplumsal ve eğitimsel işlevlerinin hayata geçirilmesi bakımlarından da önem taşımaktadır. (<http://www.marsyasfestivali.com/>)

V. ARAŞTIRMA YÖNTEMİ HAKKINDA BİLGİLER VE BULGULAR

Marka Şehir Kavramı ve Marsyas'ın Dinar'ın Marka Şehir Olma Sürecine Katkıları adlı çalışmanın araştırma bölümünde çalışmaya katkı sağlayacağına inanılan ve Dinar'da bürokrasi, iş dünyası, akademi ve sosyal yaşamda söz sahibi kanaat önderlerine aşağıda yer verilen dört farklı soru yöneltilmiştir. Alınan cevaplar çalışmaya titizlikle değerlendirilerek ve mükerrer cevapların yer almamasına ayrıca gayret gösterilmiştir.

1- Dinar'ın Marka Kent Olması Yolunda En Büyük Avantajların Neler Olduğunu Düşünüyorsunuz?

...Dinar tarihte ilklerin yaşandığı şehirdir.

...coğrafi konum itibarıyla Egeyi – Akdeniz'e, Doğuyu - Batıya bağlayan yolların kesiştiği yer.

...günümüzde rüzgar gülleriyle, güneş tarlalarıyla, Hidro elektrik santraliyle, önümüzdeki zaman zarfında yapılması düşünülen termik santralle dört farklı enerji türünün aynı yerde üretilebildiği enerji üssü konumunda olacak.

...ülkenin en büyük meyve suyu fabrikasının Dinar ve bölge tanıtımına ve ekonomisine büyük katkısı olacak.

...ilçenin özgün değerlere sahip olduğu inancı.

2- Dinar'ın Marka Kent Olmasını Zorlaştıracak Engellerin Neler Olduğunu Öngörüyorsunuz?

...insan ve toplum yapısında birlikte hareket edememe olgusu problem.

...Karadeniz bölgesine gidildiğinde horon tepilir ki horon tek başına olmaz grupla birlikte olur.

...Dinara geldiğinizde Köroğlu - Zeybek oynanır bunlar tek başına oynanan oyunlardır.

...Bölgede insanların kendilerini üstün gösterme gayretleri öne çıkmıştır.

...birlikte hareket etme daha arka planda kalmıştır. Dayanışma içselleştirilememiştir.

3- Dinar'ın Marka Kent Olması Yolundaki Önerileriniz Nelerdir?

...güven duygusunun toplumun kanaat önderleri tarafından verilmesi gerekir. Kanaat önderlerinin çok daha yoğun bir şekilde inisiyatif kullanması gerekir.

...toplumun ileri gelenleri kendi hırslarını geriye atarak birlikte daha iyi hizmet nasıl yapılırlar düşünürler ve buna uygun hareket ederlerse Dinar birçok yönüyle marka kent olacaktır.

...zengin tarihiyle, ekonomik zenginliğiyle, coğrafi konumuyla Dinar birçok özelliğinin ön plana çıktığı marka kent olacaktır.

4- Marsyas; Dinar Ve Sizin İçin Ne Anlam İfade Ediyor?

...Marsyas'ın özgün yapısı ilham veriyor ve ya vermeli.

...Marsyas bir efsane ,ancak tarihin derinliklerinde şu an bizim yaşadığımız topraklarda yaşayan insanların medeniyetlerin bize bıraktığı çok önemli bir miras.

...Marsyas ve Dinar birlikte anılır hale getirilmeye çalışılmalı.

...Marsyas organizasyonları çevre il ve ilçelerle sinerji oluşturmamıza imkan verecek bir nitelik arz ediyor.

...Marsyas Dinarın zengin tarihinin dünyaya aktarılması ve Dinar'ın öneminin artarak devamı sağlanmalıdır.

VI. SONUÇ VE ÖNERİLER

Günümüzde ülkeler ve şehirler arasında büyük bir rekabet yaşanmaktadır. Bu rekabet şehirde yaşayanların hayat standartlarının çok daha yüksek bir seviyeye ulaşması adına gerçekleştirilmektedir. Bu bağlamda şehri yönetenler rekabet edebilmek amacıyla farklılaşmayı öncelleyen stratejiler geliştirmeye çalışmaktadır.

Gerçekleştirdiğimiz çalışma kapsamında markalaşma süreci, imajı ve şehirlerin bu değerler üzerinden markalaşmasının önemine vurgu yapmaya çalışılmıştır. Bunun yanı sıra Dinar'ın markalaşmasında birinci derecede görevli olan resmi ve sivil kanaat önderlerinin yorumları derlenip yeni stratejiler oluşturulmaya gayret edilmiştir.

Bu bağlamda; Dinar ilçesinin yerleşim yerinin stratejik bir öneme sahip olduğu, önemli merkezlerin geçiş yolunda bulunduğu bir avantaj olarak değerlendirilmiştir. Bunun yanı sıra tarih turizmine yönelik değerleri barındıran şehirde bu anlamda tanıtım faaliyetlerinin gerekliliği dildirilmiştir.

"Dinar'ın marka kent olmasını zorlaştıracak engellerin neler olduğunu öngörüyorsunuz?" sorusuna verilen cevapların büyük bir bölümünde insan faktörü ön plana çıkmaktadır. Çalışmamızın literatür kısmında yer verdiğimiz bilgiler tarafından da desteklendiği üzere şehri oluşturan insanlarına "marka kent" kavramını anlatıp onun desteğini alamayan şehirlerin bu konuda hiçbir şansları bulun-

mamaktadır. Bundan dolayı şehri meydana getiren tüm kesimlerin bu yolda desteği alınmalıdır. Bu desteğin alınmasının olmazsa olmaz koşulu ise konunun her yönünün toplumda açık bir şekilde paylaşılmasından geçmektedir.

Bu düşünceler ışığında başta yöneticiler olmak üzere her kesim "marka kent" kavramı konusunda bilinçli ve hedefe götürecek tarzda bir eğitime tabi tutulmalıdır. Yerli ve yabancı iyi örnekler gerekirse yerinde gezilerle tespit edilmelidir. Tanıtım ve bilgilendirme yolunda Dinar'ın farklılaşmasını sağlayacak olan tüm değerlerinin bir envanteri çıkartılmalı ve bu değerler üzerinden özgün tanıtım ve lobi faaliyetleri yürütülmelidir. Bu çalışmalar gerçekleştirilirken yerli ve yabancı ajansların verdiği maddi ve lojistik destekler projelendirilme çalışmaları ışığında şehre değer katma anlamında kazandırılmalıdır.

Dinar'ın farklılaşmasını sağlayacak olan tüm değerlerinin bir (Entelektüel Sermaye dahil) envanteri çıkartılmalı ve bu değerler üzerinden özgün tanıtım ve lobi faaliyetleri yürütülmelidir. Yine Dinar ilçesi bağlamında tarih turizmine yönelik değerleri barındıran tanıtım faaliyetleri de yoğunlaştırılarak uygulanmalıdır.

Marka kent uygulamalarında rekabette avantaj sağlama adına maddi öğelerin pazarlanmasının ötesinde, günümüzde yerele ait, özgün, duyguları harekete geçirebilen bilgi ve yaratıcılığa dayalı etkinlikler de ortaya konmaya çalışılmaktadır. Marka kent olma yolunda Dinar özelinde Uluslararası Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivali

kapsamında gerçekleştirilen konser ve aktiviteler bu bağlamda büyük bir önem arz etmektedir.

Dinar ilçesinin marka kent olma yolunda odak noktasına oturttuğu Uluslararası Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivalinin değerini arttırmaya yönelik önerileri sıralayacak olursak:

Marsyas; Avrupa Parlamentosunda tanıtılmalıdır. Yerel yemekler eşliğinde verilecek resepsiyondan sonra, basın toplantısı *düzenlenmeli ve program gerçekleştirilecek müzik dinletisi ile sonlandırılmalıdır. Geçmiş yıllarda Bayat ilçesi kilimleri ile ilgili gerçekleştirilen aktivitelerden ilham alınmalıdır.*

Marsyas öncesi; özellikle katılımcı olunması istenen ve hassasiyetle belirlenen üniversitelerde tanıtım toplantıları gerçekleştirilmelidir. Her üniversiteden öğretim elemanı ve öğrenciler festivale davet edilmelidir.

Marsyas'da kitap fuarı ve imza günleri tertip edilmelidir. Dinar Belediyesi Kültür Müdürlüğü tarafından belirlenen komisyonun tespit edeceği kitaplar basılmalı, yerel halka dağıtımı değişik aktiviteler marifetiyle gerçekleştirilmelidir.

Uluslararası Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivali ile ilgili en güncel bilgileri içeren kaliteli ve yabancı dilde de hizmet verecek bir web sitesi düzenlenmelidir.

Marsyas etkinlikleri bundan önce ki yedi festivalde yapıldan farklı olarak bir hafta içinde değil, yılın değişik zaman dilimlerinde gerçekleştirilecek aktiviteler eliyle toplumla buluşturulmalıdır.

Marsyas etkinliklerinin tanıtımı noktasında ulusal ve uluslararası fuarlara katılım sağlanmalı ve stantlar oluşturulmalıdır.

Marsyas ile ilgili logo, sembol ve sloganlar tespit edilip, tescil ettirilmelidir. Bu süreç tamamlandıktan sonra tişört, magnet ve hediyelik eşya basımı safhasına geçilmelidir.

Marsyas'ın çocuk ve gençlere tanıtımı noktasında çizgi film yapımları için Kocatepe Üniversitesi ile işbirliği yapılmalıdır.

Marsyas felsefesinin daha geniş halk kitleleri ile paylaşılması ve tanıtımı noktasında televizyon programları ve dizi filmlerden faydalanmalıdır.

Dinar'da faaliyette bulunan lise ve Meslek Yüksekokulunda eğitim gören öğrencilerin gönüllü olarak festivale dahil edilmeleri sağlanmalıdır.

Dinar'da faaliyette buluna sivil toplum kuruluşlarının ilgi alanları uyarınca Marsyas'da rol oynamalarının alt yapısı hazırlanmalıdır. Ve bu kurumların festivale katacağı sinerji değerlendirilmelidir.

Her festival öncesinde Marsyas'da *görev alacak olan gönüllü ve çalışanlar eğitime tâbi tutulmalıdır.*

Uluslararası Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivalinde ki etkinliklerin fiziksel olarak uygun olanları Dinar ilçesindeki ara mahallelerde gerçekleştirilmelidir. Bu yolla mahalli halkın katılımı en yüksek seviyeye çıkarılmalıdır. Sokak sanatçıları festivale bu bağlamda dâhil edilmelidir.

Uluslararası Marsyas Kültür Sanat ve Müzik Festivalinde tiyatro, halk oyunları, şiir ve kısa film gösterilerine de var olan sanat alanlarının yanı sıra yer verilmelidir.

7. Marsyas Uluslararası Kültür - Sanat ve Müzik Festivali Sempozyumunda Sunulan Tebliğ